

Butlletí SPAS 54

DESEMBRE 2018

**“XEVI BLANCO
CAMPIÓ DEL MÓN
PER EQUIPS DE PESCA SUBMARINA”**

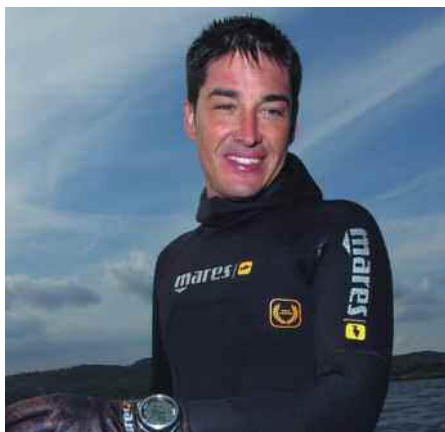
DESERT

 CRESSI
Atelier
offline product

CRESSI

Editorial	4
Pesca submarina	5
Fotosub en Apnea	16
Apnea	18
Entrevistes	21
Medi ambient	26
Històries dels socis	45
Jurídic & Actualitat	49
Imatge	55
Novetats Editorials	59

STAFF

FOTO PORTADA:

Xevi Blanco, campió del món
per equips de pesca submarina.

SPAS

Port de Mataró, mòdul B2
08301 Mataró
Tel. 93 790 17 71
spas@spas-mataro.cat
www.spas-mataro.cat

REDACCIÓ

DIRECCIÓ: Xavier Martínez

CORRECCIÓ DE TEXTOS:

Txell Pañella

COL.LABORADORS:

Anna Maria Claus, Antoni Pérez de Gregorio,
Jordi Lopesino, Salvador Punsola, Ferran
Roure, Xavier Seglar, Olga Soler, Isaac Vives.

ANUNCIANTS:

BLAUMAR; CENTRE MÈDIC DE MATARÓ;
CRESSI-SUB; FECIDAS; FLORS NOÉ;
GABINET AYUSO; HOTEL ATENEA;
PINS MAR; NÀUTICA MATARÓ;
PORT MATARÓ; TALLERS GIL BO.

La redacció d'SPAS no es fa necessàriament responsable
del contingut dels articles i missatges comercials inclosos
en aquest butlletí

Tanquem un any ple d'èxits tant en el terreny esportiu com en l'aspecte social.

Cal destacar, en l'àmbit esportiu, en Xevi Blanco, que ens ha meravellat amb un nou mundial de pesca submarina i ja podem dir que estem davant d'un dels millors pescadors submarins catalans i espanyols de tots els temps. El seu treball intel·ligent i constant no té aturador.

En l'apartat social, l'SPAS segueix oferint un ventall d'opcions als practicants dels esports de sotaigua ric en diversitat i pluralitat. Volem seguir impulsant esport, entorn i ciutat des del mar mataroní.

En aquesta edició, hi trobareu canvis significatius en el contingut del butlletí, amb l'ampliació de les diverses seccions i amb entrevistes a persones rellevants. Hem volgut treballar i apostar per aquesta nova línia editorial atès que la velocitat en què es produeixen els esdeveniments en la nostra societat, combinada amb l'obsolescència i caducitat, fa que el recull viscut i seqüencial dels fets perdi tot tipus d'interès informatiu.

També hem obert noves seccions i n'hem ampliat d'altres; hem donat a conèixer aspectes del patrimoni subaquàtic i hem tractat temes de caire politicosocials, els quals, com a entitat no podem obviar i que creiem que poden ser de gran interès. En aquest sentit hi trobareu una entrevista a la cap de missions d'Open Arms, que ens fa un recull dels fets més actuals pel que fa a la pinça acció humanitària de rescat versus paràlisi de l'Estat. Llegiu-la, val la pena.

Voldria agrair a tots aquells que, amb la vostra aportació, d'una manera o altra feu possible que aquesta entitat bategui i que sigui un espai de trobada i d'impuls social. Gràcies a tots.

Per acabar, som a les portes del 60è aniversari i l'Spas està preparant un seguit d'actes que es duran a terme al llarg de l'any en diferents espais de la ciutat com ara: xerrades divulgatives sobre temes esportius, socials i científics, organització del campionat d'Espanya de fotosub en apnea el mes de setembre, etc. Esperem que entre tots gaudim i celebrem aquesta efemèride que és de tots i per a tots.

Mercès

Xavier Martínez i Ayuso
President de l'Spas-Mataró

CAMPIONAT D'ESPANYA INDIVIDUAL

CAMPEONATO DE ESPAÑA INDIVIDUAL CELEBRADO EN GIJÓN

Xevi Blanco obtiene la segunda plaza en la clasificación general

La LXII edición del Campeonato de España individual de pesca submarina se daba cita este año en aguas de Gijón, organizada por el club Gijón Sub y de la Federación de Actividades Subacuáticas del Principado de Asturias (FASPA) por delegación de la FEDAS, en un fin de semana en el que la previsión de viento del nordeste no lo iba a poner fácil.

Un total de 36 pescadores con sus respectivos barqueros de las diferentes Comunidades Autónomas se daban cita en este evento para tratar de arre-

batar algunas piezas al mar Cantábrico, en dos jornadas de competición de cinco horas cada una que se disputaron, el sábado 23 y el domingo 24 de junio.

En la primera jornada, en la que la competición se desarrollaría en la zona, de casi 8,5 millas, comprendida entre Xivares y los bajos de Merendálvarez, los deportistas se dieron prisa en dirigirse a sus puntos de pesca prioritarios, siendo el final de zona junto a cabo Peñas uno de los puntos en los que más pescadores se apretaban para disputarse las capturas en la rompiente que se producía en los bajos debido al viento del nordeste que iría arreciando a lo largo de la mañana y que dificultaba la labor de los barqueros a la vez que, como ya es sabido, desplaza al pescado de forma un tanto impredecible, llegando en algunos lugares prácticamente a desaparecer.

Terminaba la jornada sin incidentes reseñables salvo que el aumento de fuerza del viento hacía que la vuelta al puerto de Gijón fuera un tanto incómoda. Una vez en puerto,

tocaba reponer fuerzas con la comida preparada por la organización para pasar después al pesaje en la gran carpa montada a tal efecto.

La victoria en esta manga fue para Andrés Pita (Fed. Gallega) seguido de cerca por Santiago López Cid (Fed. Asturiana), y Ángel Cruz (Fed. Cantabria), este último seguido a muy pocos puntos por Xavier Blanco (Fed. Catalana) y Sergio de Julián (Fed. Vasca).

La segunda jornada amanecía con la mar en buen estado y aunque las previsiones eran de que el viento volviera a arreciar a lo largo de la mañana, este incremento de fuerza no se dio en la medida esperada y permitió una navegación más cómoda que el día anterior. La zona de competición que iba desde el cabo San Lorenzo a la punta de la Entornada, unas 8,30 millas, era la zona en la que se preveía un número de capturas inferior a el del día anterior.

Tras la salida las embarcaciones se distribuyeron de forma bastante homogénea a lo largo de la zona de pesca, si bien, se apreciaba una mayor concentración en la pares oeste de la misma en la que la temperatura del agua era sensiblemente superior a la de

la zona este, aproximadamente 17°C sobre 13,5°C.

Terminada la jornada se volvía a puerto, y a la vista de los sacos de las capturas, se podía pensar en algunos cambios en la clasificación que se verían confirmados después de los bocadillos y del pesaje. Finalmente, la primera plaza de esta segunda ronda se la llevaba Elías Villar (Fed. Gallega), seguido de Santiago López Cid (Fed. Asturiana), Xavier Blanco (Fed. Catalana), Sergio de Julián (Fed. Vasca), y Ángel Cruz (Fed. Cantabria).

Ya solo quedaba hacer los cálculos para obtener la clasificación final que quedaba así en los cinco primeros puestos:

1. Santiago López Cid con 88.740 puntos (barquero: Juan Fco. Rodríguez).
2. Xavier Blanco con 80.710 puntos (barquero: Roger Amat).
3. Ángel Cruz con 80.600 puntos (barquero: Juan Cayón).
4. Sergio de Julián con 79.270 puntos (barquero: Aitor Romo).
5. Andrés Pita con 73.540 puntos (barquero: Íñigo Acha).

Font: FECIDAS

CAMPIONAT DE CATALUNYA D'EQUIPS

EL CLUB SPAS ES PROCLAMA CAMPIÓ DE CATALUNYA PER EQUIPS DE PESCA SUBMARINA

Els esportistes de l'SPAS en Sergi Caballeria, en Xavi Blanco i en Roger Amat formen el combinat campió de Catalunya per Equips i sumen un palmarès que sembla no tenir fi. El Campionat de Catalunya per Equips 2018 de Pesca submarina organitzat per la FECIDAS s'ha disputat a Lloret de Mar amb la col·laboració del Club Nàutic Cala Canyelles.

Setze equips, amb 3 participants cadascun d'arreu de Catalunya, han participat durant 6 hores en una prova que limita les captures que no tinguin amb un pes mínim de 500 grams amb les excepcions que el pes mínim ha de ser de 4 quilograms per als congres i les morenes i de 3 quilograms per als meros i espècies afins.

Aquesta modalitat de competició, per equips, fa obligatori que sempre hi ha d'haver un dels participants a l'embarcació mentre els altres dos restants estan a l'aigua amb un boia de senyalització a una distància de l'embarcació inferior a 25 metres.

El campió en l'edició del 2018 ha estat el club SPAS amb l'equip que han format en Sergi Caballeria, en Xavi Blanco i en Roger Amat amb 27.990 punts i 17 peces.

L'equip subcampió ha estat el del CAS Marman, format per en Sergi Velasco, l'Omar Tauste i en Robert Domínguez, amb 27.090 punts i 12 peces.

La tercera posició queda en mans del club Skaphos Sub, que, amb un equip format per l'Eugenio Navarro, en Rafael Martín i en Sergi Escofet, ha fet 21.890 punts i 13 peces.

Una serviola de 6,350 quilograms ha estat la peça major del campionat en haver estat capturada per en Sergi Velasco (CAS Marman).

El peix capturat, com és norma en els concursos de Pesca submarina que es duen a terme a l'empara del reglament federatiu, va ser lliurat a beneficència. En aquesta ocasió, les destinatàries han estat les entitats Associació Rusc i Avets de Tordera i Grup L'Espiga Solidària.

Representants d'aquestes entitats van agrair la donació de peix atès que és de molt profit per a les persones que el reben. Una cop van haver explicat els detalls de la seva feina solidària, els esportistes van premiar els representants de les entitats benèfiques amb un gran aplaudiment.

Font: FECIDAS

Tallers

GILBO, S.A

SERVEIS DE MECANITZACIÓ

c/ La Resseguidora, 8
08302 Mataró (Barcelona)
Pol. Ind. Les Hortes del Camí Ral
Tel. **93 741 48 06**
Fax. **93 741 48 07**
Email: **gil-bo@gil-bo.com**

Port & Mataró

CONSORCI GENERALITAT DE CATALUNYA
I AJUNTAMENT DE MATARÓ

***Venda i lloguer
d'amarraments,
pallols i aparcaments***

Àmplia oferta de serveis:

*Nàutiques, varador, restaurants, bars,
submarinisme, escoles nàutiques, vela, pesca, etc.*

Passeig del Callao, s/n. - 08301 Mataró
Tels. 93 755 09 61 - Fax 93 790 29 42
a/e: info@portmataro.com

www.portmataro.com

Oficina de vendes al mateix port
Horari d'oficines: Dll.-Dv. 9.30-13 i 15-19

CAMPIONAT DE CATALUNYA INDIVIDUAL

EN XEVI BLANCO CAMPIÓ PER QUARTA VEGADA DEL CAMPIONAT

En Xevi Blanco obté, de forma categòrica, el campionat de Catalunya individual i ja en van quatre! Tercer lloc per l'Isaac Vives i quart per en Roger Amat.

En aquesta edició el domini dels pescadors de l'SPAS ha estat total, marcant fortes diferències amb la resta de competidors.

Roger Amat i Salvador Punsola

Isaac Vives

En Xevi es classifica, doncs, per disputar el campionat d'Espanya individual en aigües de Xixón que es celebrarà del 22 al 24 de juny.

En Roger Amat va assolir de forma espectacular la primera de les mànegues disputades a Mataró en el Trofeu SPAS-Miquel Gil.

CAMPIONAT DEL MÓN

XEVI BLANCO CAMPEÓN DEL MUNDO POR EQUIPOS EN SAGRES-PORTUGAL

La Selección Española se ha subido de nuevo a lo más alto del podio en el XXXI Campeonato de Mundo de Pesca Submarina que se ha celebrado en Sagres, Portugal, consiguiendo con ésta, la duodécima medalla de oro en la clasificación por naciones de esta especialidad.

Veinte días de preparación de zona y dos de competición han sido necesarios para que la selección española lograra alzarse con la victoria en este campeonato

mundial en un entorno en el que la selección anfitriona (Portugal) partía como favorita, y en el que han participado un total de 68 atletas pertenecientes a 23 países.

El primer día de competición fue el sábado, en la zona “norte”, zona en la que se esperaba una buena cantidad de capturas ya que en días previos se habían visto muchos peces, y en la que un estupendo estado de la mar permitiría que una buena parte de competidores obtuvieran margen de ventaja de cara a la segunda jornada. Xavi Blanco (España) conseguía la primera posición en esta primera manga, seguido muy de cerca por André y Pedro Dominges (Portugal), el vigente campeón del mundo Giorgios Vasiliou (Chipre), Jody Lot (Portugal), Sergio de Julián y Santiago López Cid (España), todos ellos con un margen de puntuaciones con el que era difícil prever los resultados finales.

La segunda jornada tenía lugar el domingo en la zona “sur” y en ella se esperaba un menor rendimiento en lo que a número de capturas se refiere, cosa que quedó confirmada al finalizar las cinco horas de prueba ya que, en su mayoría, los deportistas presentaban bastantes menos piezas que en la jornada previa.

En un pesaje en el que hasta el último momento fue imposible adivinar los resultados, Jody Lot (Portugal) rompía con los porcentajes alzándose con la victoria de esta segunda manga y obteniendo la victoria final individual, le seguían en el podio, en segunda posición André Domingues (Portugal), y en tercera Xavier

Blanco (España). Sergio de Julián obtenía la cuarta posición, y Santiago López Cid la sexta.

Tras el cómputo de porcentajes para la clasificación por naciones, la Selección Española obtenía el oro, siendo la plata para Portugal y el bronce para Chile.

Junto a Xavier Blanco, Sergio de Julián, Santiago López Cid,

se han desplazado a Sagres como parte de la Selección Española y como ayuda inestimable en la preparación de zonas y el desarrollo de la competición: Andrés Pita, Ángel Cruz, César Bustelo, Jacobo García, José Luis Fernández y Mario Cañizo, con Andrés Sureda como capitán y Amanç Bolos como técnico.

Seleccio Espanyola

Font: FEDAS

Som a Internet:

www.fecdas.cat

Som al Twitter:

@FECDAStwit

Som al Facebook:

<http://ca-es.facebook.com/fecdaspag>
<http://facebook.com/Fecdas>

Som amb tu!

ENTREVISTA A ANDREU SUREDA SELECCIONADOR NACIONAL DE PESCA SUBMARINA

“Hi ha molts grans esportistes, i és difícil escollir qui formarà part de la Selecció Espanyola en una competició”

L'Andreu Sureda és el seleccionador nacional de pesca submarina. Ja fa un pila d'anys que ocupa aquest càrrec i, certament, és tot un pou de ciència pel que fa a la pesca submarina d'alta competició. Experiències viscudes com a tècnic però també com a pescador de competició, fan d'aquesta entrevista una oportunitat per poder escoltar una veu autoritzada.

Com vas començar en el món de la pesca submarina?

Vaig començar en aquest meravellós esport a l'any 1984, de la mà del meu cosí Toni Sureda. La veritat és que va ser un començament prou anecdòtic. El meu pare, anys enrere practicava la pesca submarina i un dia, se li va disparar el fusell i es va clavar l'arpó al braç.

Quan va saber que el meu cosí practicava la pesca submarina, em va prohibir que anés amb ell a pescar. Com t'imaginaràs, jo ni cas i per descomptat hi anava d'amagat. Quan ho va saber jo ja portava el mar a les venes i poca cosa va poder fer per variar la situació. Passat els anys es va convertir en el meu barquer i més fervent seguidor.

Ja en el terreny estrictament esportiu, Espanya és la potencia a batre pel que fa a la pesca submarina. Quines creus que són les claus de l'èxit?

La feina en equip.

Tots tenim clar que la pesca submarina és un esport individual, però si parlem d'alta competició, i, des del meu punt de vista, aquesta situació varia substancialment.

No podem oblidar que competeixen tres esportistes per nació, per tant hem de formar tres conjunts dintre de l'equip. Per aconseguir que tot funcioni, els membres del CNPS considerem necessari l'ajut i col·laboració entre tots els membres.

Aquesta màxima està fent que la Selecció Espanyola estigui sempre als primers llocs de la classificació.

Quan es mira enrere, es veu l'època de l'Amengual i aquella generació de grandíssims pescadors. Comparada amb l'actual, estem millor que abans?

Diuen que les comparacions sempre són odioses, per tant mai m'atreiria a comparar ni tampoc a dir que els esportistes d'abans eren millors que els actuals o, a la inversa. Sí crec que actualment s'ha avançat molt en tecnologia aplicada als materials de pesca submarina i a les tècniques d'apnea que abans desconèixiem. Això no vol dir que els esportistes actuals siguin millors ni pitjors, simplement diferents.

Actualment hi ha una quinzena de pescadors espanyols capaços de tot. Amb aquestes circumstàncies, com gestioneu tants "fora de sèrie"?

Cert, hi ha molts grans esportistes, i és molt difícil escollir als membres que formaran part de la Selecció Espanyola a qualsevol de les competicions. Intentem sempre gestionar-ho de la manera més objectiva possible amb la intenció de beneficiar al màxim a l'Equip Espanyol.

Pels que desconeixen el món de l'alta competició, com prepareu un campionat europeu o del món?

Amb molta feina!

Un cop conegut el lloc on es farà el campionat, intentem enviar una expedició prèvia (sempre que l'economia ho permet) i intentem estudiar el lloc en profunditat tant dins com fora de l'aigua. Fem una estimació de la infraestructura que necessitem a terra, localitzem rampes, allotjaments, temperatures i corrents del mar, tipologia dels peixos, etc.

Després i un cop que ja tenim l'equip definitiu, intentem viatjar amb temps suficient abans del campionat per poder analitzar les zones de pesca i decidir quina estratègia seguirem. Sempre que l'economia ho permet, intentem viatjar 20 o 22 dies abans del campionat.

En el darrer mundial a Portugal va ser campions per equips i en Xevi Blanco va

quedar tercer. Com va encarar el mundial?

Sí, la veritat és que finalment ho vam tornar a aconseguir.

Com ja sabem tots, va resultar un campionat molt difícil i així es va demostrar a la puntuació final. Vam guanyar per un percentatge mínim. Portugal coneix aquelles aigües al mil·límetre i l'equip que tenen és fortíssim.

Existien dues zones molt diferenciades. La zona Nord amb molta vida i la Zona Sud molt més pobre. Teníem clar que es tractaria d'un tema de regularitat i si la manteníem ho podríem aconseguir. En Pedro Rodríguez va fallar el segon dia i gràcies a la nostra regularitat durant els dos dies, vam assolir la primera posició per nacions.

Els tres esportistes espanyols, en Sergio, en Santi i en Xavi competiren al màxim de les seves possibilitats i qualsevol d'ells hagués pogut guanyar l'individual, però no podem oblidar que existien altres grans "actors a la pel·lícula" i també jugaren el seu paper.

En Xavi ho va donar tot, fins i tot una mica més, demostrant el seu poder d'adaptació a tots tipus d'aigües i estic convençut que algun

dia es tornarà a penjar l'or al coll. És molt gran com pescador, he de dir que com persona encara ho és més.

Dinamarca acollirà el proper europeu, com és la pesca en aquelles aigües?

Encara no hi hem anat, però sí que he pogut competir a Noruega i crec que serà un tipus de pesca molt semblant. És una pesca ràpida i en funció de les corrents, podem trobar l'aigua més o menys neta.

Serà un campionat totalment diferent als que estem acostumats perquè es farà des del terra, no des de l'embarcació com sempre fem i l'estratègia serà important.

A l'SPAS tenim la sort de tenir com a soci en Xevi Blanco, tu com a tècnic, quines qualitats li veus i on creus que pot millorar com a esportista?

Hem estat junts a molts campionats i mai em deixa de sorprendre!

Jo el definiria com un tot terreny. És capaç d'adaptar-se a la situació amb una facilitat increïble. Accepta els ensenyaments, l'ajut dels seus companys i els aplica a la seva personalitat esportiva amb sorprenent facilitat. La tranquil·litat quasi bé sempre l'acompanya, d'igual manera que el seu inacabable somriure.

Sens dubte fa que la convivència a les concentracions sigui molt agradable.

Com pot millorar? El com no ho sé, el que sí és que millora cada cop que participa a un campionat.

En els darrers temps hem vist campionats com el mundial a Grècia-Syros, on les quotes on s'havia de pescar estaven per sota dels 40 metres, això és normal?

Si vols que et sigui sincer, no, no és normal i m'explicaré.

Sempre he cregut que a una competició totes les nacions han de tenir les mateixes possibilitats siguin els seus esportistes profundistes o no. Si un campionat es realitza com va passar a Syros, a un lloc on estàs "obligat" a baixar a més de 45 metres per obtenir una captura, crec que estàs condicionant la competició i, de un cop, treus de la competència a

molts països que encara no estan esportivament tan desenvolupats. A Grècia, pocs països tenien possibilitats de guanyar el mundial tret de Grècia, Itàlia, Espanya i pocs més.

Hem d'intentar sempre que les proves es realitzin a llocs on es pugui pescar des de la cota "0" fins a la cota que vulgui l'esportista i no l'organitzador.

No podem oblidar que la despesa que realitzen els diferents països per poder participar a un mundial és molt important i hem d'intentar que, com a mínim, puguin gaudir de la competició.

Sobre el debat de l'ús de pèndols de gran pes per baixar a gran quotes de profunditat. Estem utilitzant la força de la gravetat en excés per baixar de forma antiesportiva? Quan es va prohibir l'ús de l'scooter una de les raons era l'ús de la força mecànica enlloc de la pròpia del pescador. Hem substituït la mecànica per la de la gravetat?

Hi ha un gran debat que envolta a les grans profunditats. Personalment crec que el pèndul no substitueix de cap manera l'scooter.

El primer, i des del meu punt de vista, sí que era un element aliè a la pesca submarina. El segon ha existit sempre per una raó de gravetat. Si ens posem un neoprè, forçosament necessitem llast per poder baixar.

Aquest llast va íntimament relacionat amb el volum de cada persona, per tant, crec que cada esportista ha d'utilitzar la quantitat de llast que consideri oportú i si prefereix deixar el llast a baix i després pujar a superfície amb la seva força, no crec que afecti a l'esport de cap manera.

La seguretat ha d'estar per sobre de tot i si per seguretat és necessari l'ús del pèndul sempre ho veuré correcte.

Quines diries que són les característiques que fan a un gran pescador?

La meua opinió és que quant més versàtil és un pescador millor torna. Hem d'intentar aprendre a pescar a poca aigua i amb el temps anar "agafant" metres. La majoria de grans pescadors que coneix, són capaços de pescar a un metre i a trenta.

És important l'adaptació al lloc on pesca. No

és el mateix pescar al Mediterrani que al Cantàbric. Aquell pescador que aconsegueix adaptar-se a qualsevol tipus d'aigua és el que obtindrà els millors resultats.

Un gran exemple del que dic és en Xavi Blanco.

Quin càrrec ocupes a la CMAS?

Ara mateix sóc membre de la Junta Directiva i màxim responsable de la Comissió de Pesca Submarina de la CMAS.

Tens alguna anècdota com a pescador?

Com bé saps m'encanta la pesca del llobarro.

Fa uns anys estava fent una espera a Ca'n Pi-cafort, a Mallorca, quan vaig veure un núvol de llobarros que s'acostaven. Vaig triar uns dels grans i quan vaig disparar enlloc de només agafar-ne un, en vaig enxampar tres! No t'imagines com em vaig quedar!

Mercès i des de l'SPAS t'animem a continuar amb aquesta línia d'èxits internacionals per la pesca submarina. I recorda, queda pendent una sortida de pesca!

Moltes gràcies a tu i salutacions a tots els socis de l'SPAS!

A veure si és veritat i finalment sortim de pesca!

ISAAC VIVES

EL MODEL PREHISTÒRIC DE COMPETICIÓ DE PESCA SUBMARINA

L'actual model de competició de pesca submarina en "Bou", te més de 40 anys, o més ben dit, d'antiguitat.

La final de Catalunya de pesca submarina, és veu embrutada i afectada per la imatge i la gestió del sistema de selecció dels 20 millors pescadors que lluiten per ser els representants de la selecció Catalana.

No ajuda l'actual model de competició on la imatge impactant dels qui veuen arribar des de la platja o des del port, un vaixell d'on surten pescadors/es amb boies plenes de fusells i unes bosses amb peixos de talla mínima de 300g. En els darrers anys sembla que fins i tot, hem d'amagar-nos per poder fer el pesatge.

La pesca submarina es veu perjudicada per diferents sectors als que no agradem, pels centres de submarinisme, els quals tenen molt de poder, pels ecologistes, els pescadors professionals, últimament, per la federació catalana que no ens recolza suficient ni per l'administració.

Cada cop costa més poder treure els permisos per fer les proves, ja sigui perquè sembla que el corb emplomallat es veu que és reproduceix varies vegades l'any i si pesquem, interferim en la reproducció o en la prohibició d'espècies que no es poden pescar sense sentit. No cal dir que els clubs que participen en l'organització d'aquests selectius, ho fan en part assumint els seus propis recursos i n'hi ha molt pocs que ho assumeixin. Els organitzadors

han d'assumir el temps de buscar les barques de recolzament, els metges, el "Bou", els entrepans, l'organització del pesatge, la paciència, les responsabilitats personals, assumir els riscos econòmics i tot, de forma altruista, mentre han de veure com uns companys fan crítiques destructives dels altres.

L'alt cost del lloguer del "Bou", contrasta amb la baixa participació que van tenir per exemple els selectius del 2018. També resta recursos als seleccionats que aniran a competir a un nacional, ja que la partida de diners destinada a competició de la federació es veu afectada seriosament.

Com és possible que els esportistes classificats hagin de posar diners de la seva butxaca per anar com a representants de la selecció catalana? A més, et donen una trista samarreta amb un logo al pit. Quan ets allà i veus les altres seleccions amb els seus uniformes i equips, se't cau la cara de vergonya. Això sí, sobretot, feu-vos la foto amb la samarreta, eh!

El canvi de model ha de passar per fer un campionat més atractiu i competitiu, amb embarcació pròpia, amb poques proves, unes finals directament a una part de Catalunya diferent cada any, per exemple, on es prioritzi la qualitat, amb talles mínimes dignes i amb els millors representants de cada club.

Isaac Vives

Cap departament pescasub SPAS

 HOTEL ATENEA PORT

★★★★

El teu Hotel davant del Mar

Celebracions a la carta i càteríng

Esdeveniments empresarials

Sales amb capacitat fins a 500 persones

Restaurant Nuus i Lounge bar

Packs Regal d'estades romàntiques,
gastronòmiques, de benestar i amb amics

Menú diari 15,30€
Festius 24,50€

NUUS
-restaurant-

Passeig Marítim, 324 · 08302 Mataró · Barcelona · Tel. +34 93 222 60 06 · ateneaport@cityhotels.es · www.cityhotels.es

CAMPIONAT DE CATALUNYA

**Xavier Salvador guanya el campionat català,
Toni Salvà de l'SPAS ho fa en la categoria de veterans
i queda tercer en la Copa Catalana.**

Les primeres posicions, tant d'en Xavier Salvador com d'en Toni Salvà, han quedat establertes un cop s'han celebrat les diferents convocatòries del calendari federatiu: proves a Sa Tuna, Begur; a Palamós i a Mataró i la prova final a l'Estartit en coincidència amb l'Open Medes d'Or que organitza tradicionalment el Club Nàutic Estartit.

Campions 2018 fotosub apnea

Acabada la temporada competitiva, la classificació en la categoria absoluta és:

Campió: Xavier Salvador (Skaphos Sub), amb 299,53 punts.

Subcampió: Òscar Sagué (APS), amb 285, 57 punts.

Tercer: Marc Cullell (Skaphos Sub), amb 230,62 punts.

En la categoria Veterans, la primera posició és per en Toni Salvà (SPAS) amb 197,62 punts. La campiona en la categoria Debutants i, també, en la de Càmera compacta és la Margot Bosch (Skaphos Sub).

Per clubs, el guanyador és el palamosí Skaphos Sub, gràcies a la feina d'en Xavier Salvador i en Marc Collell.

Autor Irene Mestre

Un cop acabada la temporada, s'ha decidit que en Xavier Salvador, l'Òscar Sagué, en Marc Collell i la Margot Bosch formaran la selecció catalana que participarà en el proper Campionat d'Espanya de Fotosub apnea que tindrà lloc a Eivissa el 12 d'octubre.

Font: FECIDAS

	
OFICINES: Port de Mataró, local 42 08301 Mataró (Barcelona) Telf: 93 790 29 17 www.nauticamataro.com e-mail: info@nauticamataro.com	

ENTREVISTA A GISELA SOLÀ

“Des del dia que vaig provar l’apnea no he tornat a agafar una ampolla”

La Gisela Solà és esportista de competició i instructora d’apnea. L’apnea és una de les disciplines més pures i originàries dels esports de sotaigua, on ment i cos hi juguem un paper fonamental, i és alhora una manera d’entendre la vida. De la mà de la Gisela coneixerem una mica més aquest apassionant i captivador esport.

Quin personatge et captiva dins del món de l’apnea?

Des del meu inici en l’apnea, Natalia Molchanova, pel seu esforç i trajectòria i per haver transmès tota la seva passió al seu fill Alexey Molcanov, un gran atleta.

Tens un desig no complert?

Potser deixem la pregunta per quan tingui 90 anys.

I un viatge pendent?

Miami, Florida, a visitar l’Antonio del Duca, per a mi un bon apneista, instructor i conseller que sempre que ho he necessitat m’ha donat un com de mà. Li vaig prometre una visita.

Com et vas introduir en el món de l’apnea?

Sóc de Camprodon, d’una petita família dedicada al món de l’hostaleria. Vaig marxar a viure a la Costa Brava per raons de feina i allà vaig descobrir el fons marí bussejant amb ampolla, però havia tingut la curiositat de com seria fer-ho a pulmó lliure i des del dia que ho vaig provar, no he tornat a agafar una ampolla.

Sempre ho recordaré. Va ser el 15 de setembre del 2015, al desembre d’aquell mateix any vaig començar a competir, obtenint molt bons resultats i seguiré esforçant-me per millorar cada dia.

Actualment sóc instructora d’apnea i és un plaer compartir els meus coneixements i experiències amb els alumnes.

També sóc quiromassatgista, estudis que vaig fer per poder ajudar a altres atletes i estar sempre en contacte amb el món de l’esport. I una altra gran passió que tinc és saltar amb paracaigudes.

Com pots veure no tinc els peus massa a terra.

Quin és el teu entrenament setmanal tant física com mentalment?

Els meus entrenaments són molt variats, m’agrada estar en forma i per això dedico uns dies exclusius a la pràctica d’apnea a l’aigua, sigui a la piscina o al mar, i altres a la resistència i esforç, és a dir, vaig a córrer, sempre per davant del mar i al gimnàs a fer peses. Tot són exercicis aplicats per cada modalitat que practico i cada dia toca estiraments de tot el cos però, sobretot la caixa toràcica, el diafragma i molts exercicis de control de la respiració.

Pel que fa a la ment, com es treballa, com es controla per millorar la concentració?

Controlar la ment és l’objectiu més complicat, cada atleta té el seu mètode. Practicar ioga, meditació, o altres activitats per alliberar la ment són molt beneficioses.

A mi el que em funciona, és respirar. Tots pensen que en sabem perquè és el que no deixem de fer mai, però jo em refereixo a una respiració conscientment, visualitzar, sentir com entre i surt l'aire, si la respiració és abdominal o toràcica, com recorre el nostre cos, el que realment importa és trobar el que faci arribar a un punt òptim de benestar i relaxació. El meu petit secret quan competeixo són tres imatges que sempre van amb mi, el meu pare, el meu tiet i el fosc blau del fons del mar.

Fa uns anys vaig entrevistar a en Patrick Musimu, lamentablement ens va deixar, i encara ara em costa entendre com una humà és capaç d'arribar a superar la cota dels -200 metres. On és el límit?

Com diu un molt bon amic meu, el límit és el que et porta cada dia a casa. En aquest esport, juguen molts factors, el cansament, l'alimentació, l'estrès entre d'altres, un error pot tenir conseqüències greus, així que el més important és aprendre a escoltar el nostre cos, aquest és molt intel·ligent i sempre ens avisa quan alguna cosa no va bé, i és en aquest moment quan hem de prendre la decisió de no seguir endavant i deixar-ho per un altre dia.

<http://www.spas-mataro.cat/backup/entrevistes/musimu/musimucatala.htm>

Tots coneixem casos amb final fatal de persones que practicaven apnea en la versió freediver, com el de l'Audrey Mestre. No anem massa enllà buscant el límit?

Com en gairebé tots els esports hi ha casos fatídics. Quanta gent recorda el nom dels grans atletes que han superat cotes de -100m de profunditat? Personalment una cosa que em molesta bastant, és que en un esport minoritari com és l'apnea, en comptes de potenciar-la perquè és un esport increïblement meravellós i satisfactori que no serveix només

per competir sinó que és un bon complement per a molts altres esports, ja que millores considerablement la teva capacitat pulmonar i gestió de l'oxigen, quan més se'n parla és quan hi ha un accident.

Per altra banda, l'Audrey en la modalitat "No Limits", no va ser un accident per anar massa enllà sinó per un error de gestió del material de competició.

Crec que l'única forma de no superar el límit és ser conservadors, no podem saber on és el nostre, perquè el límit mai saps on és fins que no arriba.

El proper mes d'abril vas a Mèxic a una prova internacional, com ho portes?

És molt especial competir a casa perquè sempre em retrobo amb la gent que he conegut en els meus anys a l'apnea i som com una gran família, però tinc ganes de viure una experiència sola i a l'estranger. He triat Cenotillo, un poble molt petit del Yucatan perquè em sembla preciós, és ple de cenotes amb aigües cristal·lines i zones verges, allunyat de les grans ciutats, ideal per desconnectar, entrenar i relaxar-me.

www.austapnea.com

© Ramon Casabayó

Quin consells dones per millorar l'apnea pels qui no la practiquen?

No pel fet de ser instructora d'apnea diré això, des de l'experiència crec que és imprescindible fer un curs com a mínim de nivell 1, jo vaig aprendre moltes coses que desconeixia, el coneixement és la base, entendre la fisiologia i el funcionament del nostre cos i la nostra ment, com ens podem adaptar al medi subaquàtic gràcies al reflex d'immersió mamífer, aprendre a respirar conscientment, descobrir els factors externs i interns que intervenen la pràctica de l'apnea.

© Ramon Casabayó

El consell més important que donaré: no practiqueu mai apnea en solitari, amb un company no només és més divertit sinó que tindrem seguretat.

RESTAURANT

Pins Mar

Carretera N. II Km 651

Tel. 93 792 69 02

08392 - SANT ANDREU DE LLAVANERES

ENTREVISTA A EDUARD CENTELLES PRESIDENT DE FEDAS

“La FEDAS necessita un canvi de model, més eficient, innovador, dinàmic i obert a les noves tendències”

Eduard Centelles, president de FEDAS ha estat vinculat més de trenta anys en el món federatiu. Coneix perfectament la institució i la seva mecànica de funcionament, ell ha practicat diverses disciplines federatives, en competició, i ha estat, durant anys, cap del Departament d'Imatge, també ha estat membre de la Junta Directiva i actualment des de fa uns mesos, n'ocupa la presidència.

Quin personatge et captiva dins del món subaquàtic?

Per a mi el personatge més important en una organització com la nostra, és aquell que treballa en un club, de manera gairebé invisible, perquè altres tinguin l'oportunitat de complir el seu somni.

Tens un desig no complert?

Aconseguir que algun dia tots federats se sentin participants en la nostra organització i remem en el mateix sentit.

i un viatge pendent?

Després de tants anys dedicant les meves vacances a la FEDAS, un viatge amb la meua dona per Espanya, sense rumb i sense pressions.

Quins han estat els motius que t'han portat a presentar-te com a candidat a la presidència? Penso que la FEDAS necessita un canvi de model, més eficient, innovador, dinàmic i obert a les noves tendències que es mouen al voltant de les activitats subaquàtiques.

Quins són els teus orígens en el món de sotaigua?

Com practicant, vaig començar com tants altres a través de la pesca submarina, després em vaig inclinar per la fotosub i paral·lelament em vaig formar per a ser instructor de busseig, finalment vaig ser pioner en l'especialitat de cazafoto en apnea. Com a dirigent vaig ser president fundador del CASEP, després l'any

1993 em vaig incorporar a la directiva de la FEDAS dirigint el departament d'Imatge.

Certament, els qui et coneixen saben

que tens una gran capacitat de treball, que ets dels qui treballen projectes fins a implementar-los. D'on surt aquesta capacitat innovadora?

Jo sóc informàtic i en aquesta professió sempre has d'estar al dia, però a més en la meua carrera professional he tingut l'oportunitat de treballar com a gestor de projectes, això m'ha donat una experiència en l'anàlisi, la definició i la posada en marxa de projectes, que estic aplicant a la gestió de la FEDAS.

El temps del que disposes és relativament curt, dos anys. Quins propòsits a curt i mig termini vols tirar endavant?

És veritat, dos anys és molt poc, quan penses canviar el model federatiu. Es requereix no només aplicar les noves tecnologies en el dia a dia o fer més eficients els protocols de funcionament, cal fer una tasca pedagògica a tots els nivells. De moment aquesta temporada ja implantarem la gestió de cursos a l'extranet i tindrem una plataforma e-learning. També estem treballant en aspectes de comunicació i visibilitat mediàtica i definint projectes a nivell nacional de conservació del patrimoni natural, cultural i inclusió social.

Per què creus en el món federatiu com a impulsor social i esportiu de les activitats subaquàtiques?

Les federacions som entitats privades amb fins públics, l'esport en general està relacionat amb aspectes com la qualitat de vida, l'associacionisme, la inclusió social, el turisme, són tants els sectors i factors que hem d'admetre aquesta transversalitat i actuar en conseqüència. Hem d'establir relacions més estables amb ministeris, institucions públiques, fundacions, etc.

Un dels temes més recurrents, a dia d'avui, és la barreja entre el món tecnològic, les xarxes socials i la manera de connectar-nos així com la visualització en un món virtual. Ens trobem en perill de desaparèixer si no som capaços d'adaptar-nos-hi?

Com he dit abans ja estem treballant en aquests temes, avui dia la comunicació i la visualització són imprescindibles, si no hi ets present no existeixes i en conseqüència correm el risc de desaparèixer. Decididament ens hem d'adaptar tots, federacions i clubs.

Ja en el terreny més esportiu, agafes la presidència d'una Federació que té molt prestigi pel que fa a títols internacionals. Tu que has estat al capdavant d'un dels Departaments més punters, el d'imatge, com s'aconsegueixen aquest resultat en esports de dedicació amateur?

És difícil definir quina és la fórmula, jo diria que el més important ha estat crear un campionat nacional de prestigi, on els esportistes pel sol fet de participar ja se senten importants, en conseqüència ha generat una alta competitivitat en els campionats autonòmics, per aconseguir una plaça i les FFAA també han correspost organitzant bons campionats. Aquesta filosofia és la que m'agradaria aplicar en tots els aspectes, on des dels federats fins a la cúpula de FEDAS passant pels clubs i FFAA, treballin per aconseguir un objectiu comú. En el cas concret de la imatge aquesta gran participació ha fet que sorgissin grans fotostubs i siguem a hores d'ara l'elit mundial.

Dos anys per dur a terme projectes esportius i estructurals de canvi a FEDAS són pocs. La pregunta és obligada, t'agradaria continuar més enllà d'aquesta candidatura?

Bona pregunta. Jo he presentat un projecte i la gent ha confiat en mi per fer-ho, al final d'aquesta legislatura encara estarà inacabat, preguntaré si encara confien en mi per continuar, si és afirmatiu, tornaré a demanar permís a la meva família abans de presentar-me.

Tens alguna anècdota com a bussejador?

N'he tingut moltes, però com que vinc del món de la imatge, em quedo amb la imatge del vol de diverses mantes al voltant del nostre grup de bussejadors en l'últim viatge a Indonèsia.

ENTREVISTA A GUILLERMO ALVAREZ

VICEPRESIDENT DE FECDAS

“El buceo con o sin botella da seguridad y bienestar personal. Nuestra visión es: en el fondo, todos somos iguales”

Guillermo Álvarez és l'actual vicepresident de la Federació Catalana. Va ser nomenat fa uns mesos pel càrrec i sota el propòsit d'introduir nous elements dinamitzadors i innovadors a l'estructura federativa. De caràcter conciliador, constructiu, discret, intel·ligent, amb capacitats reconegudes dins del món de l'esport i de la gestió d'entitats.

Quin personatge et captiva dins del món subaquàtic?

Jacques Cousteau. Con sus inventos universalizó el acceso a los fondos marinos.

Tens algun desig no complert?

Bucear en las Islas Galápagos. La evolución continua.

Un viatge pendent?

Reproducir el viaje que realizó Darwin. Una visión global de la vida.

Què hi fas en el món de les activitats subaquàtiques?

Hice el curso de buceador 2 clase con 18 años en el CRIS, y allí empecé a colaborar en el departamento de Biología Marina. En 1982 fundé junto con otros 26 buceadores biólogos, el Club de Inmersión Biología – CIB de la Facultad de Biología de la Universidad de Barcelona. Trabajé para el CIB como Vicepresidente y Gerente hasta 1999, conseguimos tener más de 1.000 socios activos. Posteriormente he colaborado con la FECDAS como Vicepresidente y coordinando el Departamento de Biología entre el 2001 y el 2003, estuve como Tesorero en la FEDAS durante dos años, y últimamente estuve colaborando en el departamento Científico de FEDAS y en la Comisión de Control y Auditoría de FEDAS.

Actualmente desde noviembre de 2017 estoy de Tesorero y Vicepresidente de la FECDAS.

Has treballat en la estructura federativa des de ja fa uns anys i també ets coneixedor del món financer ja que vas treballar com a directiu en una entitat financera. Quin creus que és el teu savoir faire que pots aportar a FECDAS?

La FECDAS ha de dar un paso adelante y profesionalizar la estructura de gestión. FECDAS

es la referencia de las actividades subacuáticas en Catalunya, y debe liderar su gestión con una visión integradora: valores de compañerismo, deportividad, calidad formativa, igualdad, servicio, respeto por el medio ambiente e inclusión social.

Mi formación profesional en coordinación de equipos comerciales y de gestión financiera, mi formación deportiva como instructor de buceo y mi formación académica en biología, especializado en biología marina, es un cóctel que puede ayudar a mejorar la estructura de la gestión federativa.

Ens trobem en moments de grans canvis socials en relació a les noves tecnologies i les xarxes socials. Com afecta això a FECDAS?

Nuestro deporte es un deporte de gente joven de espíritu. Nuestra actividad está a disposición de todo tipo de personas, jóvenes y mayores. Cada uno debe de realizarla en función de su momento temporal.

Pero el futuro de como comunicar, de como llegar a la sociedad lo marcan las nuevas formas de comunicación, las nuevas tecnologías y lo deben gestionar las nuevas generaciones. Nos aportarán nuevas formas de ver nuestra actividad, y nos abrirán horizontes y campos donde desarrollarnos como deportistas y como personas.

En estos momentos se puede seguir a FECDAS en Facebook, Instagram y Twitter, con noticias e información diaria.

Estaríem parlant d'adaptar-se o morir?

El futuro se basa en el cambio. La forma de tener éxito es saber adaptarse al cambio sin miedo, aceptando la diversidad como un valor, y sumando esfuerzos para conseguir los fines marcados.

Cal més visualització de les nostres activitats?

La FECIDAS realiza a lo largo del año un gran número de actividades. Hemos de informar de ellas y dar una mayor visualización a todo lo que hacemos. Y hacerlo con calidad y con continuidad. Hemos de modernizar nuestra imagen corporativa y de marca. Profesionalizar la estructura organizativa de comunicación y creación de actividades es una necesidad y un reto. La base de nuestro crecimiento es la integración, la formación de calidad, la igualdad, la aceptación de la diversidad, la libertad de ideas y las nuevas formas de realizar actividades. Debemos observar el mercado y adaptarnos sin perder nuestros objetivos fundacionales.

Todos los deportes que realiza FECIDAS deben tener una mayor visibilidad en redes sociales y en los medios de comunicación, los responsables de los departamentos de apnea, pesca, natación con aletas, rugby subacuático, hockey sub, fotosub en apnea, tiro subacuático, fotografía y video submarino, deben transmitir sus actividades y sus conocimientos de forma activa. El incremento de nuestra presencia en la sociedad es un trabajo en equipo que dará sus frutos. Hace unos días un presidente de club lo resumía en una frase "hemos de hacer ruido". En ello estamos

Mirant enrere es veu com era el món de l'esport subaquàtic i el seu encaix en la demanda que en feia la societat. Actualment hi ha noves sensibilitats relacionades amb el medi ambient, el patrimoni arqueològic, etc. Cal una renovació i redistribució dels recursos cap aquestes disciplines?

La sociedad marca tendencias y estas son líneas necesarias de funcionamiento para mantener un equilibrio con el crecimiento y el estado del bienestar. El medio ambiente está en una situación problemática que el ser humano debe profundizar para mantener los niveles de vida actuales. Hemos de realizar nuestras actividades en equilibrio con la naturaleza. El gran problema que tenemos ahora son la generación y acumulación de basuras, plásticos, residuos,... y que estos acaban en el mar. Estamos en un momento que la sociedad se ha concienciado, todos a nivel local hemos de participar minorando el uso de plásticos. Las instituciones tienen que tomar decisiones valientes de restricción de algunos materiales. Todos observamos en nuestras actividades subacuáticas la acumulación de residuos en los fondos marinos.

Hemos de trabajar para que el patrimonio natural y arqueológico - cultural sea conocido y conservado para generaciones futuras. El respeto por nuestra historia, es respeto por nuestros antepasados y sus formas de vida. Es por ello que la arqueología subacuática puede ayudar

a explicar muchas situaciones vividas por el hombre en relación con el mar, y como han evolucionado las sociedades.

Davant d'aquests moments renovadors, potser seria més eficient treballar colze a colze amb altres institucions i, també, amb l'Administració. Teniu convenis de col·laboració? Quins inconvenients us trobeu? L'Administració us ajuda?

Una forma de mejorar en nuestra actividad es trabajar con las instituciones. Actualmente tenemos un acuerdo de colaboración con la facultad de Biología de la Universidad de Barcelona, para un trabajo de investigación de la biodiversidad marina en la zona de banys del Fòrum, donde tiene la sede la Federació.

En concreto nuestra actividad depende de diversas administraciones y dentro de estas, de diversos departamentos. En concreto estamos regulados a nivel del estado Español (por Ministerio de Fomento, Enseñanza, Industria, Turismo, Medio Ambiente). A nivel de Catalunya por la Generalitat (Esports, DAARP, Ensenyament, Medi Ambient). Además de las Capitanías marítimas y de los Ayuntamientos.

Hi ha veus que aposten per obrir el món federatiu de les activitats subaquàtiques a d'altres col·lectius com ara les persones amb discapacitats. El "win-win" generat és molt alt. Com ho valoreu des de FECIDAS?

Las actividades subacuáticas como la mayoría de los deportes ayudan a las personas a encontrarse mejor consigo mismas, a superarse,

En este proyecto hemos unido esfuerzos tres entidades FECIDAS, VIMAR y Universidad de Barcelona. Colaboramos en conseguir conocimiento, posteriormente a través de la divulgación llegará a todos el colectivo y a la sociedad.

Trabajamos en diversos temas con la administración (regulación, acreditaciones, cogestión local de la gestión marítima, formación, técnicos deportivos, etc). La mayor dificultad es la gran cantidad de interlocutores y colectivos que interaccionan con el medio marino y con las actividades subacuáticas.

a disfrutar de la naturaleza y a fusionarse con ella. No solo nos debemos abrir a personas con disfunciones funcionales, sino a todas las personas que deseen interactuar con el mar y conocer el mundo submarino. El buceo con o sin botella da seguridad y bienestar personal. Nuestra visión en este tema es "en el fondo, todos somos iguales".

Des de l'SPAS et desitgem tota la sort i encert en el teu càrrec.

SEGUIMENT DE LA POSIDÒNIA OCEÀNICA

El 17 de juny i el 21 d'octubre van ser les dates escollides per fer el seguiment de les praderies de posidònia oceànica a Mataró. Un cop més, i ja en van 21 edicions, el voluntariat va ser la peça clau per dur a terme l'activitat.

En primer lloc, en Xavier Seglar, a la seu social de l'SPAS, va fer una exposició pedagògica i pràctica de la situació actual dels camps i, també, com portar a terme el recompte de les praderies per part dels bussejadors.

Un cop recollides, tota la informació es va traspassar als científics per què ells poguessin fer-ne l'estudi, el tractament adequat i veure'n l'estat i evolució.

Aquesta activitat és d'un gran valor científic i a la vegada il·lustratiu tant per la comunitat científica, l'Administració com per la ciutadania en general.

Cal recordar, dins la costa central catalana, Mataró és un cas excepcional pel que fa a l'existència d'aquestes praderies. És per això, que el seu control i anàlisi resulta del tot imprescindible pel nostre medi ambient.

Foto: Toni Salvà

JORNADA DE VOLUNTARIAT AMBIENTAL SUBMARÍ

Seguiment de l'evolució de la *Posidonia oceanica*

Diumenge 17 de juny de 2018

Concentració 8h a la seu de l'SPAS port Mataró - Passeig Marítim

Sortides preparatòries: divendres 1 i 15 de juny.

Inscripcions: annamaria@blaumar.cat Tl. 93 790 45 22

JORNADA DE VOLUNTARIAT AMBIENTAL SUBMARÍ

Diumenge 21 d'octubre de 2018

Seguiment de l'evolució de la *Posidonia oceanica*

Concentració 8h a la seu de l'SPAS port Mataró - Passeig Marítim

Inscripcions: annamaria@blaumar.cat

tl. 93 790 45 22 - 639 119 093

cultiu de flor i planta ornamental

Inici On som? E-mail Links

<http://www.florsnoe.com>

Grizzly

Husky

Presence

Rosalyn

Savia

Marshall

NETEJA I POSIDONIA FOTOS I DATES

CAMP 1

El club SPAS du a terme una nova jornada de seguiment de la posidònia

El club de Mataró SPAS promou una nova acció mediambiental de seguiment de la praderia de posidònia.

La jornada tindrà lloc el diumenge 21 d'octubre amb l'objectiu de censar la població de Posidonia oceànica que hi ha al davant de la capital del Maresme.

El club mataroní, que ha superat les dues dècades de fidelitat al seguiment de l'evolució de la praderia, actuarà en el primer –per antics camps de complotatge que té establerts. El camp 1 és el que està situat a menys fondària –pels volts de la dotzena de metres- i té com a límit el sorral que acaba a la platja.

La participació en aquesta activitat està oberta a tothom amb el requisit que cal fer una inscripció prèvia bé a través del número de telèfon 639 119 093, bé a través de l'adreça de correu electrònic annamaria@blauamar.cat.

La trobada amb els i les submarinistes començarà a les 8 del matí a la seu de l'SPAS, al port de Mataró. A primera hora, l'organització farà una sessió informativa en què es donaran a conèixer aspectes rellevants de la posidònia –una fanerògama marina que té una gran importància per al medi ambient marí i terrestre- i, també, es descriuran amb detall les feines que cal dur a terme un cop s'estigui a lloc.

El club matoroní SPAS posa en marxa el seguiment anual de la praderia de posidònia. El diumenge 17 de juny tindrà lloc la primera jornada de comptatge de posidònia a les praderies submarines de Mataró.

La jornada de voluntariat ambiental submarí que es du a terme de la mà del veterà club matoroní SPAS té com a objectiu primari afegir una nova remesa de dades a les que s'han estat recollint de manera sistemàtica des de fa una vintena d'anys. Per extensió, el contacte entre els i les submarinistes i l'hàbitat específic de la posidònia actua com a eina de sensibilització en relació a la necessitat de vetllar pel seu bon estat de conservació.

La jornada de seguiment començarà a les 8 del matí amb una sessió informativa en què es donaran dades sobre la posidònia i el seu entorn, d'una banda, i sobre els processos que cal que duguin a terme els voluntaris a l'hora de prendre les dades un cop en immersió.

Aquest primer comptatge, que compta amb el suport del centre d'immersió Blaumar; de Port Mataró; de l'Ajuntament de Mataró i de la Universitat de Barcelona, es fa a l'àrea identificada com a Estació 2, que se situa en una fondària que d'uns 18 metres i que està formada per la vintena de barres metàl·liques que serveixen de referència a les persones que hi ha de treballar.

Per tal que tot estigui a punt per al comptatge, el club durà a terme sortides preparatòries els dies 1 i 15 de juny.

Per obtenir més informació i inscriure's en l'activitat, el club SPAS proposa l'adreça de correu electrònic annamaria@blaumar.cat i el número de telèfon 93 790 45 22.

Fotos Toni Salva

Centre Mèdic de Mataró

Més de 25 anys al servei d'una sanitat de qualitat al Maresme

Més de 30 especialistes a la vostra disposició

Amb la pràctica **totalitat de proves complementàries**

Revisions per a activitats subaquàtiques

Incorpora ara les especialitats de
PNEUMOLOGIA I DERMATOLOGIA

i estén els seus horaris d'atenció al públic els
DISSABTES AL MATÍ DE 9 A 14 H. per a
MEDICINA GENERAL I PEDIATRIA
(Sense cita prèvia. No s'atendran trucades telefòniques)

Treballem amb les principals mútues.

C/ Colon, 63 - 08301 MATARÓ - TEL. 93 790 84 84 - FAX: 93 790 70 64
www.centremedicmataro.cat - info@mediccentermataro.com

NETEJA

L'SPAS proposa una nova jornada de neteja del fons marí

El club matoroní SPAS promou per al diumenge 4 de novembre una neteja de fons marins.

Aquesta activitat, que començarà a les 8 del matí amb la trobada dels responsables de l'organització i els voluntaris i voluntàries que hi prendran part, posa el punt final al calendari d'activitats oficials de la Federació Catalana d'Activitats Subaquàtiques en l'àrea dedicada als afers del Medi ambient.

La trobada tindrà lloc al local del club SPAS, a la part alta del Port de Mataró, i dedicarà la primera hora i mitja a la preparació dels equipaments i a la xerrada que s'adreça habitualment a les persones que prenen part en aquesta activitat. En ella es parla de la importància de vetllar per la salut dels fons marins i, també, es repassen les normes de seguretat que han d'acompanyar qualsevol activitat subaquàtica.

La immersió de neteja començarà a dos quarts de 10 del matí i es preveu que tingui una durada màxima de 90 minuts.

El contacte amb el club organitzador de la neteja es pot fer a través del número de telèfon 639 119 093.

JORNADA MEDIAMBIENTAL SUBMARÍ

Diumenge, 4 de novembre a les 8h a l'SPAS.

NETEJA DEL FONS MARÍ

Cal inscripció prèvia

- tel. 639 119 093
- spas@spas-mataro.cat
- annamaria@blaumar.cat

organitza: SPAS
SOCIETAT
DE PESCA I
ACTIVITATS
SUBAQUÀTIQUES

ENTREVISTA A PEP FILLAT VICEPRESIDENT CIENTÍFIC DE FEDAS

En Pep Fillat, actual vicepresident científic de FEDAS, és una persona amb un alta capacitat de treball i comunicativa. Capaç d'impulsar qualsevol projecte que es proposi. De sang salada, malgrat ser de terra endins, treballa en l'àmbit federatiu des de fa temps. En els darrers temps, impulsa la difusió del patrimoni subaquàtic des de moltes vessants. S'ha proposat grans reptes que avui mirarem de conèixer de primera mà.

Quin personatge et captiva dins del món subaquàtic?

Josep Maria Diamant, president d'honor de l'SPAS.

Tens un desig no complert?

Descobrir l'Atlàntida (ja queda poquet!), i ser president de FEDAS.

i un viatge pendent?

Columbus Island.

Qui és en Pep, home de terra endins, en el món de sotaigua?

Fa 43 anys que vaig néixer a Tremp (Pallars Jussà) i ja de ben petit tenia inquietuds atípiques. Vaig sentir una crida molt forta per l'aigua com a element i més tard pel mar. L'any 1994, vaig fer la mili a Sant Clement de Sescebes (Alt Empordà). Allà m'inventava "arrestos" de cara la família i em passava els caps de setmana visitant diferents punts de la Costa Brava

D'on surt aquest caràcter tan afable i comunicador, capaç connectar amb tot?

Descendent d'una llarga tradició familiar de comerciants i productors de vi, he estat sempre en contacte amb la gent, així mateix, tot i no voler seguir el negoci familiar, vaig rodar, córrer i navegar món.

Després d'estudiar turisme al CETT Barcelona vaig treballar més de 10 anys al Club Mediterranee (Club Med), sempre vinculat al mar, on vaig descobrir el món submarí. Vaig arribar a ser Responsable d'activitats nàutiques del veler de 5 pals més gran del món, el club med 2 Mata Utu, vaig viatjar a 39 països i vaig arribar a parlar 5 llengües.

En aquest empresa, el contacte amb el client

era la tasca principal, i se'm dona bé relacionar-me amb la gent i sobretot, errar.

Divulgar les activitats subaquàtiques a Lleida no deu ser una tasca senzilla?

Gens, ni ho es i ni ho serà!

Lleida, és i serà sempre una zona dividida en dues realitats: la plana de la terra ferma (molt ben comunicada amb el mar i les capitals) i l'alt Pirineu Aran, on les comunicacions realment, són bastant dolentes amb carreteres molt accidentades orogràficament.

Així mateix, les cultures de les dues zones són bastant diferents. Jo sóc de Tremp de tota la vida, capital del Pallars Jussà i zona immensament rica en llacs, on gràcies a la nostra aigua i als embassaments al 1912, Barcelona va tenir llum elèctrica, la primera llum de Catalunya!

Per tant, l'aigua i la cultura, són justament de naturalesa energètica i tradicionalment d'esbarjo, centrada en la pesca recreativa amb canya de riu.

Si hi afegim que cada llac té el seu mite: (monstres, remolins, peixos gegants i perills afegits), l'activitat subaquàtica no té lloc en la mentalitat d'una zona demogràficament pobra i envellida.

Al Pallars Sobirà, van fer costat a tot el que es pot veure "damunt" del riu com el rafting o el Kayak, però tot el que va per sota, o no es veu o no interessa!

Una zona molt dura, on per norma general, en

qualsevol lloc de la província de Lleida hem deien: "Bussejar, aquí! Això es fa al mar, no a la muntanya, Rucot!".

Tot i això, no hem vaig donar per vençut, malgrat algunes denúncies i haver hagut d'anar a comissaria dels mossos a Sort a declarar, arruïnar-me dues vegades entre d'altres entrebancs, tothom sap que el busseig al Pirineu existeix, a Lleida tota la província hi ha tres clubs actius i en el seu moment vaig realitzar més de 60 cursos en només un any, en la zona pirinenca.

He picat pedra i sóc conscient que hem tocava picar pedra, espero que la propera generació de joves, en tregui profit.

Has treballat tant a FECDAS com a FEDAS en l'àmbit del patrimoni científic. Quins són els grans reptes d'aquest departament que dirigeixes?

A FECDAS, jo crec que va ser l'oportunitat de donar a conèixer el món dels llacs i aigües interiors, on també es podia fer immersió, i es podia apropar els llacs a la gent, que no hi ha misteris i que tenen molt a dir, vaig obrir una via nova, que ràpidament es va copiar a tot l'estat i amb millor sort que la meua.

Una des les fites més importants va ser el rècord d'Europa a Certascan amb una sòcia o ex sòcia vostra, la Susi Navarro. Va donar visibilitat al que fèiem i el més important el pro-

pòsit del que fèiem, justament allí la visibilitat és impressionant.

Així mateix, vaig tenir la possibilitat de poder fer actuacions a quatre llacs diferents en experiments científics, a Sant Antoni amb la criança de vins, les primers neteges inventariades de brossa als fons d'aigua dolça, a Montcortès amb la UB i el CSIC en un estudi científic "fabulós" del canvi climàtic, a la torrassa i Portaine, per a implantació del busseig sota gel a Catalunya, que tot seguit, es va consolidar a Núria.

I després el salt a FEDAS, on vaig poder transformar la meua passió en una realitat, "mourre tot tipus de projectes científics a nivell nacional i poder envoltar-me del millor o un dels millors i reconeguts científics del país. I us puc assegurar, que no és feina fàcil.

Quan parlem de patrimoni científic, a què ens referim?

Aquí seré breu, ho defineixo en tres competències:

Patrimoni Natural subaquàtic: tot aquell que ens trobem dins el medi marí, fauna i flora o des de un punt de vista científic, conservacionista o estètic.

Patrimoni Cultural subaquàtic: tot aquell rastre humà que estigui sota l'aigua i que tinguin un caràcter cultural o històric amb més de 100 anys d'antiguitat.

Patrimoni Geològic: El més important! Si no hi ha parets no tenim piscina, oi? Les formacions geològiques són el nostre recipient, sense la geologia, les altres dues no existirien a la terra, per això, hem vinculat els geoparcs i justament, el de la meua zona.

Ens trobem davant d'un àmbit on els convenis i col·laboracions amb l'Administració i d'altres institucions és cabdal. Quins acords teniu en dansa o tancats?

A dia d'avui, més que col·laboracions i acords tancats, el que tenim són molt bones relacions, ens coneixen!

Però per no tenir, no tenim ni patrocini ni el busquem, Com deia en Salvador Dalí: "Que hablen, que hablen de mi, aunque sea bien". Doncs això és el que faig, "Que Parlin, que Parlin de FEDAS ni que sigui per bé " és una manera que hem funciona, que estigui en

boca de tothom, de tots els bussejadors federats o no... sóc inclúsiu i no a l'inrevés.

Aquesta, serà la meua missió. Ja no som ni serem nosaltres els cercadors, d'altres vindran per què ens voldran conèixer i llavors tindrem l'oportunitat de demanar-los ajuda, no econòmica, si no, existencial.

L'econòmica, arribarà en els proper anys.

A dia d'avui, estem ben contactats amb l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Lleida, la UNESCO, la Generalitat de Catalunya, el Ministeri de Transició Ecològica i Ciència, el Ministeri d'exterior, el Csic, totes les federacions territorials nacionals, el Consell català de l'esport, l'Exèrcit i fins tot la Casa Reial. Saben qui som i que existim, també amb algunes empreses privades i no els hi hem demanat ni cinc.

Faig com amb les bones i velles amistats, que no passi el temps, com si fos ahir, no ens veiem mai, fins que ens fem falta de veritat, llavors, ens ajudem.

Una anècdota, "Fa molt poc amb el president del govern, davant d'un tumult de gent enorme, vaig tenir l'oportunitat de dir-li que estava agraït que tingués el gest de saludar-me i que el col·lectiu de bussejadors d'Espanya ho necessitava encara molt més que jo! Va abraçar-me i ens vam fer un selfie, de fet dedicat a tots els que bussegem... En traurem alguna cosa de bona? Segur que sí.

Com a bussejador, què em proposa FEDAS en aquest terreny en un món on cada cop més es demanen noves experiències?

L'objectiu d'aquest any 2019 és la formació en patrimoni subaquàtic que arriba a tots els bussejadors de l'estat, tothom sigui quin sigui el seu nivell, tindrà dret a formar-se, gratuïtament, hi haurà la figura de

l'"intèrpret científic subaquàtic" i òbviament si es vol aconseguir el títol o el carnet, això tindrà un cost addicional.

Fa 2 anys que estem fent jornades de formació en forma de xerrades del que és el patrimoni subaquàtic tan natural com cultural, així mateix, fem molta força amb les aigües continentals, estem rodant per tota la nació i estic content perquè he pogut crear un projecte 360° a nivell nacional i fins i tot internacional. Tenim al vostre soci de l'Spas, Carles Xifre, a l'Antartida! Com us dic, intentem estar a tot arreu, i la gent ens ajuda, els que hi som, som bona gent.

Cal major visualització de les nostres activitats?

M'he trobat, tant en FECDAS com a FEDAS en un moment durant aquesta dècada, de molta "burocràcia" i "desmotivació", les federacions es deuen a una burocràcia clara i molt lenta, com tota l'administració en general i molts clubs i seccions, si no hi ha calers no es mouen.

És per això, que en el seu moment vaig decidir no seguir el joc. No sóc de xarxes socials només en tinc una, el facebook, anem fent activitats, que es filtren en comptagotes, i la gent ho comparteix en d'altres mitjans més mediàtics. A poc a poc, hem anat captant l'atenció, com per exemple temps d'aventura de TV3, que van ser els primers en contactar-me fa

anys, ara són bastants mitjans que volen saber el que fem i per què ho fem!

Al final la força són els col·lectius bussejadors que tots coneixem, ells són els que busquen fer alguna cosa nova. Ells en parlen i ara ens miren, tot i això queda molta feina, encara som un país de (Futbol, Ciclisme, Paquirrin i Pan-taja), amb la vinguda de nous canals especialitzats i la possible inclusió de l'apnea als jocs olímpics, jo crec que, acabarem autogestio-nant-nos a 10 anys vista.

Existeix un debat intens, a les Federacions on els recursos són més limitats, de fer activitats més actuals i innovadores i començar a deixar aquelles més residuals. Què en penses?

Totes es van crear amb il·lusió i per aconseguir alguna fita, les residuals vulguem o no vulguem formen part de la història de la nostra federació, les noves i més actuals, formen part d'un nou ventall de possibilitats, trobar una simbiosi, és difícil, però, la carència principal és la implicació voluntària dels aficionats a cost zero, sap algú que els directius de la federació no tenim sou?

Si un busca la seva pròpia realització, en allò que estima, que no busqui diners a canvi, requereix treball, però, si fas el carrer..... (el pastisser, el fruiter, el carnisser, etc.) a 10 euros cada un com una almoïna, ja has fet 100 euros per poder pagar uns cartells, per exemple.

En definitiva, totes sumen, poc o molt, fan pinya, jo, sóc de preservar-les!

Quin és el mapa arqueològic que hi ha a Catalunya on un bussejador i pot accedir i com ho ha de fer?

A Catalunya la carta arqueològica, a dia d'avui està una mica més oberta al públic que fa 10 anys, cosa normal, la gent va canviant de manera de pensar, ja no hi ha tant d'expoli.

Dels més de 800 jaciments arqueològics subaquàtics que hi ha a Catalunya, s'han pogut visitar els de Cala Cativa, al Triunfante, al Deltebre I i II, i Cap de Vol i La FECIDAS va ser pionera en aquest darrers últims anys, en portar gent a veure un jaciment, en Carles Aguilar i en Ferran Roure van ser qui van moure aquest tema, jo m'ho mirava de lluny.

De fet, s'ha de ser conscient que visitar un jaciment i més un jaciment viu, on s'estigui treballant in situ, és un pista clara d'on hi ha àmfores o restes arqueològiques amb cert valor econòmic al mercat negre i s'ha de vigilar molt.

Tot el que és prohibit, té morbo.

Justament un dels meus objectius, només començar, era apropar al públic bussejador, aquestes meravelles i el més important poder fer reviure el treball difícil, callat i dur, que realitza un arqueòleg subaquàtic.

Gràcies al centre d'arqueologia subaquàtica de Catalunya (CASC), que és l'ens gestor del patrimoni subaquàtic, i la confiança i paciència que van tenir amb mi, any rere any vam citar a grups de "privilegiats" per que poguessin

veure una excavació en viu i directe, de primera mà. Aquest privilegiats podien rebre les instruccions dels arqueòlegs subaquàtics, amb un missatge clar, "estimar i protegir allò que és de tots". L'acció va donar bons resultats ja que s'hi van implicar alguns centres locals de la zona d'excavació.

Avui, tots els arqueòlegs del CASC són 100% membres del comitè científic de la FEDAS i he de reconèixer, que si no

fos gràcies a ells, el meu comitè no existiria i ho agraeixo en especial al Dr. Gustau Vivar i la Rut Geli.

Ja en un apartat més personal, els que et coneixen saben que t'agrada molt la fotografia submarina tant amb escafandre com en apnea. Quin món descobreixes en les teves fotos?

Més concretament sóc de Vídeosub, ja en els meus primers inicis vaig poder gravar totes les imatges del reportatge amb TV3 de busseig en llacs, que era la meva passió poder recollir el màxim d'imatges dels fons dels llacs, així mateix, més endavant vaig enregistrar la cova dels fantasmes a Sardenya i també les primeres imatges del buc enfonsat Don Pedro davant la costa d'Eivissa. Uns anys després, el meu amic i company d'aventures subaquàtiques, en Marc Pedrals que viu i dorm amb la seva càmera al costat, hem va proposar competir i poder realitzar els nostres guions, el més apreciat per a mi, el camí de l'aigua que va des de Tremp fins al mar.

Mataró, hem va convertir en campió de Catalunya de vídeosub l'any 2017 i li tinc especial estima i bon record.

A títol de curiositat, ens consta que es fa maldar vi sotaigua a llacs de Lleida, com és això? Quin resultat dona aquest procés?

Vam crear el projecte Aquoir arrelat a la federació, som un petit grup de bussejadors, amb col·laboració dels caps de cuina i sumiller de la Carme Rusalleda, com en Francesc Danès, en Marc Pedrals, en Joan Lluís Gómez i la Montse Velasco.

Utilitzem àmfores perquè al contrari del que es pugui pensar, una terrissa ben cuita, no aporta cap matís al vi, com la criança en fusta, on és evident la infusió d'aquesta i li canvia molt el gust, fem vi de veritat.

També és important per nosaltres la possibilitat que ens dona la terrissa de controlar l'evolució de la criança mitjançant la seva porositat amb l'aigua és un programa molt bonic i maternal.

"De la terra i l'aigua on neix el cep i fa el raïm, en fem l'àmfora i aquesta reposarà amb el raïm fet a vi, dins l'aigua que la va crear"

A més, tornar a utilitzar recipients clàssics per la criança del vi dona una nova via als ceramistes per impulsar la seva vocació i sense oblidar que no utilitzem ni un sol producte artificial ni plàstic. Fem servir ceràmica, suro i cera d'abella.

Tens alguna anècdota com a bussejador?

Un busseig d'infanteria amb la meua dona l'Aina, sempre ens ha agradat fer immersions que finalitzin amb una posta de sol, a l'illa del

bosc al Port de sant Miquel d'Eivissa, doncs, aquesta una immersió molt maca amb aigües cristal·lines i que dona el tomb a una illa amb platja de doble costa. A mesura que s'acabava la immersió i l'aire de les nostres ampolles, la llum va començar a desaparèixer molt abans de la posta de sol, ens va cobrir un llit gegant de meduses, una sopa de medusa, que la corrent va arrossegar just damunt dels nostres caps, durant la immersió, no teníem suficient aire per girar cua.

Vam serrar les dents, amb l'octopus de seguretat vam intentar fer un cercle d'aire i ho vam aconseguir, deco a 2 metres, obertura mínima, mans i cap plegats per intentar no tenir moltes picades, facials i vam sortir a efecte boia, il·lesos. El problema va venir a l'hora de treure'ns el neoprè. Era tota una barreja de sorra blanca fina amb tentacles de medusa! Ens va costar dues hores rentar-nos, amb una Karcher d'autorentats!

LES ONES MARINES

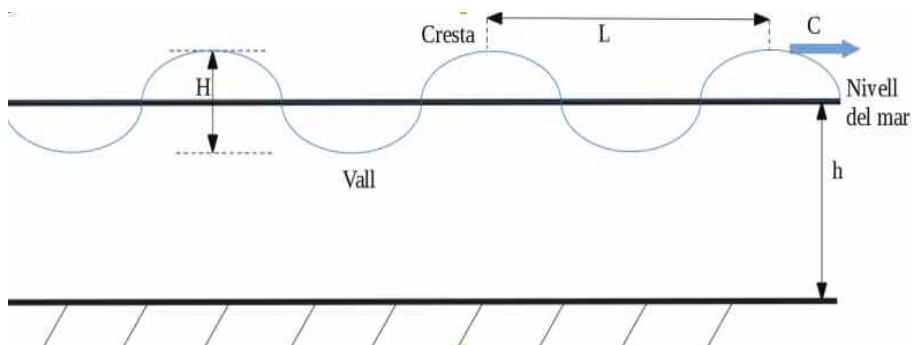
L'article tracta d'un fenomen que, tot i ser conegut, sovint és força simplificat, fet que comporta que la seva comprensió sigui incompleta: l'onatge. S'explica la seva posició dins de l'espectre dels diferents tipus d'ones que podem trobar al medi marí, les causes de la seva generació, algunes de les seves característiques i propietats i altres curiositats. No es busca un tractat estricte i profund sobre el fenomen, fet que implicaria una extensió excessiva i uns desenvolupaments matemàtics massa complexos. En el proper butlletí trobareu la segona part d'aquest article.

LES ONES MARINES

Dins del medi marí existeixen multitud d'ones que presenten diferents tipus de característiques, forces motrius i restauradores, comportaments i dimensions. Sovint aquestes ones se solen classificar segons la seva longitud d'ona, és a dir, la distància entre dues crestes consecutives. En un extrem tenim les grans ones que poden presentar longituds d'ona de milers de kilòmetres com són les ones planetàries, els tsunamis o les mareas. En l'altre tenim les ones capil·lars de només uns pocs centímetres. Entre mig ens trobem les onades que tots coneixem i que seran l'objecte de tractament d'aquest article.

Termes associats a les ones marines

Les ones marines, també les onades, tenen una sèrie de paràmetres que les descriuen. Com molts d'ells els necessitarem durant aquest article, els introduïrem ara de manera sinòptica per tenir present a que és refereix cadascun.

La cresta és la part més alta de l'onada, mentre que la vall és la part més baixa. Els paràmetres que sovint se solen utilitzar per descriure l'onatge són:

L: Sovint també representada amb la lletra λ , es refereix a la longitud d'ona i es correspon amb la distància horitzontal que hi ha entre dues crestes o dues valls consecutives.

H: Es refereix a l'alçada de l'onada i està definida per la distància vertical que hi ha entre una cresta i una vall consecutives. També es poden trobar sovint referències a l'amplitud (*A*), que es correspon amb la meitat de l'alçada o la distància que hi ha entre el nivell mig del mar i la cresta o vall de l'onada.

C: Es refereix a la velocitat de l'onada respecte el nivell del mar. Sovint se l'anomena també com a celeritat.

h: Es refereix a la fondària que hi ha per sota l'onada. Es poden trobar altres maneres de referir-se a la fondària segons la bibliografia utilitzada. Es habitual l'ús de la lletra *d* en bibliografia anglesa referint-se al terme *depth* o la lletra *z* ja que la fondària es determina en aquest eix.

T: El període, representat amb la lletra T, està definit pel temps que hi ha entre dues onades consecutives, és a dir, el temps que passa des de que passa una cresta d'una onada fins que passa la cresta següent. Tot i que el període és el paràmetre que se sol utilitzar de manera habitual, molts cops trobarem referències a la freqüència, representada per la lletra f, que són el número d'onades per segon i que és l'invers del període, de manera que $f=1/T$.

Les onades

Les onades són ones marines provocades per la interacció del vent amb la superfície del mar. Aquesta interacció pot ser de dos tipus:

- *Efecte horitzontal*, paral·lel a la superfície de l'aigua, el vent per fricció crea un esforç de cisallament que provoca un transport de la massa d'aigua en forma de corrent generant la coneguda com a corrent d'Ekman, un tipus de corrent de vital importància en la circulació oceànica.
- *Interacció vertical*, normal a la superfície, amb el mar. Aquesta interacció es tradueix en la generació d'un desnivell en la superfície creant un gradient de pressió. Aquest gradient ha de ser compensat d'alguna manera per retornar al punt d'equilibri original de l'horitzontal. La força restauradora d'aquest desequilibri és la gravetat, que intenta tornar la superfície al seu estat inicial, però aquest moviment de "retorn" té una inèrcia suficient com per superar amb escreix l'horitzontal i tornar a crear un nou desnivell que haurà de ser restaurat un altre cop, de manera que es crea una oscil·lació vertical contínua i amb una pèrdua d'energia molt petita que és el que coneixem com a onades.

Ara bé, quan un s'imagina aquest procés de generació de les onades l'idealitza pensant en un vent uniforme en velocitat i direcció que crea una onada ideal de forma sinusoidal que es comença a transmetre en la mateixa direcció en la que bufa el vent. Malauradament en el mar res és tan senzill. Per començar el vent mai bufa així, sinó que el vent es desenvolupa a ràfegues que canvien constantment de direcció i intensitat, especialment en la zona d'interacció entre l'atmosfera i l'oceà. Les primeres pertorbacions que es produeixen en la superfície de l'aigua són totalment irregulars, i aquestes primeres alteracions a la vegada també interactuen amb el propi vent, de manera que s'entra en una espiral constant d'accions-reaccions entre vent i onades. Per acabar, durant aquest procés de generació de l'onatge les ones més petites trenquen prematurament transferint part de la seva energia a les més grans fent que tot aquest procés sigui impredecible i, als nostres ulls, absolutament caòtic (només cal veure el batibull i el xipolleig que es forma a la superfície del mar quan el vent comença a bufar amb una mica d'intensitat). De fet, avui en dia encara s'estan buscant models que puguin definir, ja no quin onatge es generarà segons quin tipus de vent, si no el procés més general de transferència d'energia entre els dos medis. Obviament això es refereix a nivell molt local. Per sort hi ha mètodes i models força precisos que permeten predir quin onatge obtindrem en funció del tipus de vent, però a nivell global i un cop l'onatge s'ha desenvolupat passades les fases inicials de formació.

Desenvolupament de l'onatge

Fins ara hem descrit breument les causes i el procés de formació de les onades fruit de la interacció atmosfèrica (vent) i oceà (superfície de l'aigua). Tot i que a nivell local és molt complicat predir el procés de formació de les onades individualment o com a conjunt, a nivell global si que hi ha una coneixement molt més gran de quin tipus d'onatge obtindrem a partir de les condicions de vent presents. I quan parlem de quin tipus d'onatge ens fem referència a l'alçada d'ona, és a dir, la distància que hi ha des de la vall de l'onada fins a la seva cresta.

Aquest procés és prou irregular com per crear una grandíssima quantitat d'onades diferents, cadascuna amb la seva pròpia alçada. Tampoc seria indicatiu el valor de l'alçada màxima, el de l'onada més alta, ja que no deixaria de ser un valor anecdòtic i puntual sense més rellevància. De manera general quan parlem d'onatge en oceanografia ens solem referir a l'alçada sig-

nificant (Hs) que és la mitjana de les alçades de la tercera part de les onades més altes (parlem d'alçada i no estem parlant d'una onada individual ens estarem referint sempre a l'alçada significativa). Així doncs ara el plantejament és senzill: quin serà l'efecte del vent sobre l'alçada significant de l'onatge? I la resposta a priori també sembla ràpida i senzilla: quan més fort sigui el vent més alt serà l'onatge. Malauradament aquesta relació no és tant directa, i tot i que en idèntiques condicions és cert que a més força del vent major serà l'alçada de l'onatge associat, hi ha dos factors més que també hi influeixen i que inhabiliten aquesta resposta prematura.

El primer que hem de tenir present és que el procés de formació de l'onatge implica una transferència d'energia del vent a la superfície de l'aigua. I la capacitat de transferència d'aquesta energia dependrà de tres factors:

- *Força del vent*: És el més obvi. A més força del vent més capacitat per transferir energia.
- *Duració*: Una variable que també pot semblar lògica. Quan més temps dura el vent més transferència d'energia hi haurà. De fet a ningú se li acudiria que un vent de velocitat X pogués generar les mateixes onades si bufés cinc minuts que si bufés 5 hores.
- *Fetch*: Potser el menys intuïtiu. Per començar perquè no existeix una traducció ni al català ni al castellà d'aquest terme, que indica la distància horitzontal sobre la que el vent està bufant. Si suposem un vent amb una velocitat constant i que bufa durant les mateixes hores en tota la geografia catalana, les onades que aquest vent generaria al llac de Banyoles no serien mai ni de prop les que generaria a la costa del Maresme, ja que tot i ser el mateix vent, el fetch del que disposaria aquest vent en mar obert seria molt més gran del que tindria en un espai reduït com el de l'estany i en conseqüència l'onatge generat també.

Ja sabem quins són els elements que influeixen per obtenir un onatge més o menys desenvolupat. Però això no vol dir que quant més duri un vent o quant més fort sigui, l'onatge anirà creixent de manera ininterrompuda, ja que aquesta transferència d'energia té un límit. Arribats a aquest límit l'onatge ja no creixerà més i tot l'excés d'energia que el vent pugui subministrar ja no generarà onades més altes sinó que es dissiparà en forma de calor. Així doncs, per a cada velocitat de vent existeix un valor màxim de duració i de fetch amb els quals s'assolirà un onatge dinàmicament estable. Quan s'arriba a aquests valors es diu que el mar s'ha desenvolupat completament.

A les dues taules següents podem veure alguns exemples.

A la primera veiem quins són els valors mínims de fetch i temps perquè un vent d'una velocitat determinada pugui transferir tota la seva energia a l'onatge. Per exemple un vent de 10 nusos (18,5 Km/h) només necessita bufar durant prop de 2 hores i mitja sobre una distància de 10 milles (18,5 Km) per desenvolupar completament l'onatge, mentre que un de 40 nusos (74 km/h) haurà de durar 42 hores sobre un fetch de 1315 km. Òbviament en aquest segon cas l'onatge desenvolupat serà molt més gran que en el primer.

VENT (nusos)	10	20	30	40	50
<i>FETCH</i> (mil·les nàutiques)	10	75	280	710	1420
<i>DURACIÓ</i> (hores)	2,4	10	23	42	69

Valors mínims de durada i de *fetch* per vents de diferent velocitat per aconseguir un onatge completament desenvolupat. Extret de «Introducción a la Oceanografía» d'Antonio Ruiz Cañavate.

La segona taula ens dona quin onatge es desenvoluparia per un fetch de 10000 km i per diferents velocitats del vent si s'arribés al mínim de duració requerit. Aquí veiem que un vent de 15 m/s (54 km/h) que bufés durant un mínim de 32 hores generaria un onatge amb una alçada significant de poc més d'onze metres. Òbviament en aquest cas el fetch mínim necessari seria força inferior als 10000 km, de manera que aquest valor tan gran no influeix en el resultat. Si en lloc de bufar durant 32 hores ho fes durant 120, la influència d'aquest increment de temps també seria nul·la.

TABLE 3.3
Characteristics of a Fully Developed Sea

Wind Speed (m s ⁻¹)	Fetch (km)	Minimum Duration (hr)	Peak Period (s)	Significant Wave	
				Height (m)	Energy (J m ⁻²)
5	10,000.0	8.7	4.0	0.8	727
10	10,000.0	20.3	9.3	4.2	22,015
15	10,000.0	32.4	15.0	11.3	159,607
20	10,000.0	42.9	20.7	22.2	617,558

Alçada d'ona per mars completament desenvolupats per vents de diferents velocitats.
Extret de «Environmental oceanography» de Tom Beer publicat per CRC press.

De fet amb tot el que hem explicat és fàcil entendre perquè els temporals que colpegen la costa catalana amb més força i que provoquen més destrosses són els generats per vents de components de nord-est a sud. Si un mira un mapa del Mediterrani occidental veurà que els vents de gregal, llevant, xaloc i migjorn disposen d'un fetch que pot superar tranquil·lament els 500 o 600 kilòmetres, fet que permet una gran transferència d'energia vent-onatge. Per contra, tot i que la tramuntana pot bufar amb molta intensitat, l'onatge que colpeja les zones de les nostres costes exposades a aquests temporals (bàsicament al nord del Cap de Creus) està generat per un vent que ha disposat d'un fetch que amb feina arriba als 100 kilòmetres. Això implica que, tot i que es puguin crear onades d'alçada notable, l'energia acumulada per aquest onatge és sensiblement inferior al cas anterior. En canvi la costa nord de Menorca, també encarada a nord, es veu afectada per temporals de Tramuntana molt més energètics i molt més severs, ja que en aquest cas veiem com el fetch disponible pot arribar tranquil·lament als 300 kilòmetres. Tot i que afortunadament el vent de llevant no sol arribar a la força a la que arriba la tramuntana (que sovint supera força 10), quan excepcionalment ho fa és quan tenim els temporals més greus i amb major impacte sobre les estructures costaneres, com són els gairebé ja mítics temporals de novembre de 2001, Sant Esteve de 2008 o més recentment el de gener de 2017.

Mar de vent i mar de fons

El *mar de vent* és el que es genera en la zona de formació de l'onatge.

Quan el vent comença a bufar la superfície es comença a pertorbar. Ni el vent és constant en força i direcció ni la superfície de l'aigua respon de la mateixa manera ja que les pròpies ones que es van creant van interactuant entre elles, trencant unes sobre les altres amb la conseqüent transferència d'energia o superposant-se tant en intensitat com en direcció.

La zona on l'onatge es forma dista de presentar l'onatge idíl·lic sinusoidal amb el que se solen representar les ones. Per contra és una zona caòtica, on les crestes lluny de ser harmoniosament arrodonides són força escarpades i punxegudes, on les alçades són molt variables i on sovint es veuen restes d'escuma arreu fruit del trencament prematur de moltes onades. Tot i que en qualsevol zona costanera del nostre litoral es pot veure aquest tipus de mar, és cert que en el litoral del maresme no sol ser molt espectacular, ja que els vents predominants de major intensitat són els de llevant i quan el temporal de llevant s'endureix la mar de fons de seguida pren protagonisme. Per contra, a les zones de l'Alt Empordà, on predomina la tramuntana, i on l'absència de fetch minimitza la formació de mar de fons, el mar de vent és força més evident i espectacular.

Les ones que es troben sotmeses a una força generadora es diuen ones forçades, mentre que les ones que ja no hi estan sotmeses es diuen ones lliures. L'onatge que forma la mar de vent està format per ones forçades ja que estan sota la influència de la força generadora.

Però aquestes ones forçades en algun moment passaran a ser lliures, ja sigui perquè la força generadora, el vent, s'atura o perquè surten de la seva àrea d'influència. A l'onatge que ha estat generat per temporals en alta mar i que arriba a la costa fruit de la propagació de les pròpies onades se l'anomena mar de fons, tot i que sovint també veurem que s'usa el terme d'origen anglosaxó *swell*. La mar de fons és molt fàcilment observable en qualsevol punt de les nostres costes. El que més crida l'atenció d'aquest onatge és que el podem trobar en condicions en les que o no hi ha vent o el vent que bufa no es correspon amb l'energia de l'onatge observat. Això és així, perquè les onades provenen d'alta mar i ja han escapat de la seva zona de generació. La seva morfologia és també força diferent de la del mar de vent. Lluny del caos i la irregularitat pròpia de la seva formació, el mar de fons sol ser molt més simètric i uniforme, amb onades molt més arrodonides i horitzontals, amb longituds i alçades d'ona molt similars i amb una periodicitat molt rítmica.

Un cop l'onatge es comença a propagar lliurement es produeix una separació dels diferents conjunts o trens d'ones en funció de la seva longitud d'ona. Això explica la simetria i ritme d'aquest tipus d'onatge, ja que els trens d'ones arriben separats segons el seu període i la seva longitud d'ona. Finalment també crida l'atenció que el mar de fons es percep com un conjunt d'ones de poca alçada que difícilment destaquen en l'horitzó, però que en arribar a la costa es comencen a elevar i peraltar de forma notable fins provocar un trencament força més energètic i violent del que s'esperaria quan les veia a distància. Això es deu a que, tot i que les onades poden no ser molt altes, el moviment d'aigua associat arriba fins a bastanta fondària de manera que toquen fons a certa distància de la costa amb la seva conseqüent pèrdua de velocitat per fregament amb el fons i la posterior elevació abans de trencar-se.

Xavier Seglar

Tècnic de l'Escola del Mar de Badalona

BLAUMAR®

Port Mataró

**SORTIDES DE BUSSEIG
VENDA DE MATERIAL
CARREGUES D'AIRE**

**T. 93 790 45 22 – M. 639 11 90 93
blaumar@blaumar.cat**

GABINET AYUSO

Economistes-Consultoria Jurídica d'Empreses
Assessors Tributaris-Procediments Concursals
Corredors d'Assegurances

Camí Ral, 33 baix 08301-Mataró (BCN)

Telf: 937 90 85 95

Mail: ayuso@economistes.cat

ENTREVISTA A CARLES XIFRÉ

EXPEDICIÓ A L'ANTÀRTIDA

“Les immersions a l'Antàrtida, no difereixen gaire de les de Catalunya, la diferència és l'extrema baixa temperatura i la seguretat”

Carles Xifré, expert submarinista, ha participat en una expedició a l'Antàrtida en col·laboració amb la Universitat de Barcelona (UB). Bussegen en aigües gèlides, on la seguretat i, per tant, l'experiència, és fonamental.

Quin personatge et captiva dins del món subaquàtic?

Per l'edat que tinc en Jacques Cousteau, les seves imatges em van captivar de jove.

Tens un desig no complert? Sí, poder enregistrar la balena blava bussejant el seu costat

i un viatge pendent?

Nova Zelanda o Austràlia

Qui és Carles Xifré?

Vaig néixer a Granollers, d'on és la meua família, l'any 1963. Vaig estudiar periodisme i porto trenta anys treballant a TV3.

Sóc un entusiasta del mar, que de ben petit vaig descobrir gràcies amb un besavi que havia fet realitat el seu somni de ser capità de barco mercant. Feia la ruta Nova York- Barcelona i Barcelona-Nova York. En una carta que va escriure a la meua besàvia li deia que mai seria un bon capità fins que no arribés a Cabo de Hornos i anés a l'Antàrtida. Ell no ho va poder fer mai i ara sóc jo, el besnet, qui ha pogut arribar al Cabo de Hornos i a l'Antàrtida.

Què fas a l'Antàrtida?

Bussejar amb el grup Proevio de la Universitat de Barcelona, la UB. Estem fent capbussades com a especialistes en aigües àrtiques o gèlides com podrien ser les de Núria o les de Ossa, en aquest cas les traslladem aquí a l'Antàrtida.

Com arribes a formar part d'aquesta expedició?

Per la meua experiència com a submarinista i càmera sub., ja que la seguretat és fonamental. Els risc d'estar sota l'aigua àrtica no té res a veure amb la immersió a la costa catalana. Cal que en aquests

circumstàncies tant especials, hi hagi submarinistes amb molta experiència. A més, ja hi havia estat amb un company anteriorment.

Quin és el propòsit de l'expedició?

Hi ha més d'un propòsit, tots a través de diferents estudis que s'ha fet a l'Antàrtida. No sóc biòleg, i per tant, no te'ls podré explicar com m'agradaria.

S'estan agafant mostres superficials i sota l'aigua sobre els micro plàstics i les partícules de polièster. Alhora, també s'agafen mostres de les algues i les espècies pròpies d'aquest fons marí.

En relació al plàstic, ja comença a arribar a l'Antàrtida, cosa que fins ara encara no havia passat o costava molt per l'anella àrtica.

Com són les immersions a l'Antàrtida?

No difereixen gaire de les immersions que

tenim a Catalunya o qualsevol lloc del món. Amb el que sí hi ha una gran diferència és amb la seguretat i les baixes temperatures.

Portem vestits secs, roba i guants que s'escalfen amb resistències elèctriques. Això és així, perquè el perill més greu, i el que es vigila més, és la hipotèrmia. La temperatura de l'aigua està sempre entre 1 i 3 graus. Les capbussades no poden ser més llargues de 43 minuts i no es pot baixar per sota del 25 metres. Aquestes restriccions són pel tema de la descompressió ja que a l'estació Joan Carles I, no hi ha cambra hiperbàrica.

L'altre aspecte diferencial és la visibilitat, que és nul·la, zero. Es passa d'un verd esmaçat, a un gris fosc i a negra nit. La manca de visibilitat és deguda per la quantitat de sediment.

Amb els companys amb els llums a un metre no ens veiem. És molt fàcil perdre's dins l'aigua. En el cas que passi i en un minut no trobes els companys, aleshores es torna a la superfície.

Ja que el temps de reacció amb aquestes dificultats és complicat i es podria acabar amb congelació o hipotèrmia.

Reitero que la seguretat és molt important i que tots els submarinistes han de ser molt experimentats, els equips han de ser revisats a diari i estar en molt bon estat.

Què es descobreix en aquestes latituds?

Descobrir animals sota l'aigua és difícil, perquè molts ja han estat descoberts i s'han descrit. Però filmats, ja és més complicat, hi ha poques espècies que hagin estat enregistrades correctament a sota de l'aigua.

Aquí pots veure el que veiem al mediterrani augmentat exponencialment i les espècies autòctones. Per exemple pots trobar centenars de gorgònies, nudibrànquies o aràcnids. En un metre quadrat tens una vida brutal. També trobem espècies que no havia vist mai, a banda de com creixen i com de grans arriben a ser i el volum que tenen. El fons marí aquí és in-

creïble i hi ha una vida extraordinària, tot són algues, esponges, que estan per sobre les pedres, creixen unes sobre les altres, estrelles de mar. Hi ha molta vida en aquest fons marí.

Com es la vida allà?

És una vida dura, no és confortable d'hotel i de cap de setmana. Has de pensar que la temperatura en ple estiu és de zero a tres graus. Amb tot un mes i mig hem vist dos dies el Sol i quan surt crema molt degut a la falta de la capa d'ozó. T'has de protegir del Sol i el vent fa que tinguis la sensació d'una temperatura de -20 graus.

La base és la bombolla en la qual vius i la climatologia exterior és la influència en els afers diaris. A part de que la vida animal és molt salvatge, pots veure una foca lleopard destrossant un pingüí, com un scuba (au antàrtica)

menjant-se un pingüí petit. Aquí la naturalesa és viva i salvatge. Has d'anar molt en compte on vas i què fas, per exemple la foca lleopard que és carnívora, si et troba sota l'aigua et pot mossegar i fins i tot matar-te sense deixar-te cap opció.

Estàs a molts quilòmetres de la civilització. T'adones que allà estàs sol, sol de debò, no tens un entorn acollidor sinó hostil, i tot i que la convivència és maca, també és difícil en un espai petit com es la base.

Aquí tot costa més. El clima és clau, si fa mal temps, no surts a navegar ni capbussar-te. Si està nevant sí, cosa que a casa nostra no faríem. El rendiment humà va a un ritme diferent, és més lent, intens o profund, lluny de l'estrès que portem en la vida diària a Catalunya.

Està en perill l'Antàrtida?

Jo no sóc geòleg ni sóc un entès en climatologia ni en biologia. Sóc un periodista que poso l'orella a totes les conferències que han fet els científics dins la base i en trec conclusions.

Pel que he estat escoltant potser he començat a veure certs indicis de canvis que preocupen. Veus la contaminació com arriba amb micro partícules de plàstic i polièster contaminant tan les aigües com el gel i la terra. Potser el punt més important però, és el permafrost. La terra que està congelada, s'està escalfant i això fa que el gel que tocava directament sobre aquesta terra es desfaci i es converteixi en aigua i per tant les tones de gel que hi ha sobre és més fàcil que es trenquin i surti un iceberg que pot fer fins 14 quilòmetres com em vist fa poc.

Per altre banda, les glaceres, han anat minvant tocant a mar fent més icebergs, però els naixements d'aquestes glaceres estan creixent degut que neva més els cims de les muntanyes.

Està en perill degut que la humanitat no para de consumir i contaminar. No som conscients que cal respectar la Terra sinó aquesta al final en ho retornarà. Si hi ha desgel, augmenta el nivell de mar, modifica la salinitat, canvia el clima i per tant afecta tot el planeta, inclòs l'Antàrtida.

Què t'emportes d'aquesta experiència?

A la base estàs en relació amb poques persones i totes amb un esperit de col·laboració infinita i bon rollo. M'emporto amistats molt properes, aquí no som coneguts, ens hem convertit en amics de debò. Vaig fer gran amistat amb Benito (meteoròleg) i en Miquel (físic elèctric). L'amistat es fa molt forta. Coneixes a les persones tal i com som ja que no hi ha distraccions.

La mitjana d'edat de la base es jove, jo era el més gran del grup i gairebé he estat el més vell de la base, la persona que hi ha més propera a mi té 10 anys menys. Només m'ha guanyat un company per 4 mesos sinó hagués estat el més vell que ha passat per la base.

Quan marxava m'acomiadava d'ells a la barca i plorava com un nen.

També m'emporto l'experiència del submarinisme, descobrir aquest entorn increïblement salvatge. Espero poder tornar i explicar bé l'experiència en un llibre que vull fer.

Tens algun anècdota en aquest continent?

Quan vam anar a la glacera Johnson a fer una capbussada jo vaig demanar al patró de la barca que donés una volta perquè teníem localitzada un foca lleopard i per tant, no podíem submergir-nos en aquella zona. Vam fer una volta per la glacera, que és molt gran, es veu que el que porta la barca i el meu company Carlos van detectar que hi havia una foca però que no era una lleopard, sinó que era un foca weddell, que són simpàtiques i curioses però que estava sobre el gel i lluny. Ens van capbussar i vam trobar tots d'ossos de pingüí i li vaig comentar al meu company que allò era el restaurant de la foca. Quan vam sortir fora, em van dir que havien vist una foca lleopard sobre el gel descansant però que no ens havien dit res perquè segur que no hauríem gaudit sota l'aigua com ho havíem fet.

EL DÒBERMAN

Us he explicat alguna vegada la història del dòberman que va participar en un campionat de fotografia submarina? Doncs va ser cap als anys noranta del segle passat. Jo tenia una càmera Hanimex de foto submarina, tot i que per fer honor a la veritat més que submarina era amfíbia. Era una càmera d'un color taronja que feia mal als ulls, de pel·lícula química i amb poquetes possibilitats. Era la cosa més semblant que hi havia a una Nikonos, però en versió per a pobres.

La vaig comprar de segona mà, impulsat pel meu company subaquàtic en Jaume Minguell. En Jaume era un fotògraf submarí que començava a competir i que feia molt bones fotos. Sempre anàvem junts i vaig pensar que així estariem distrets tots dos. El meu equip fotogràfic era molt senzill, no tenia un flash extern, i jo m'havia fet la il·lusió de fer fotografies maques amb el flash incorporat de la màquina.

Els primers carrets van ser tota una decepció. Mare de Déu i Senyor! Quin xurro de fotos! Comparava les meves fotos amb les d'en Jaume i els ulls se m'omplien de llàgrimes. En Jaume, que era i és molt bon paio, intentava animar-me i m'explicava trucs i tècniques per millorar les meves fotos. Llavors va suggerir de posar un flash extern. Amb la llum d'un flash més potent les imatges guanyarien molt. Però, per molt que miraven la càmera, aquesta no tenia cap connector elèctric per connectar el flash.

Llavors a en Jaume se li va acudir allò del flash de rebot. Un sistema que s'activava per simpatia, cosa molt comú ara però de ciència ficció en els anys noranta. Bona idea! Vaig comprar un flash terrestre que es disparava per simpatia i un focus submarí. Vaig desmuntar el focus i

vaig col·locar dins el flash de rebot. Per tal de fer volum i deixar ben col·locat el flash vaig omplir el focus amb paper de diari.

Les primeres proves van ser molt encoratjadores. En una mà portava la càmera, apuntava i disparava i en l'altre mà el focus amb el flash dins. Quan la llum de la càmera es disparava activava el flash de rebot i aquest il·luminava l'escena. Quines fotos més maques! En Jaume i jo estàvem molt contents. Vam pensar de millorar l'invent més endavant, però de moment ja m'anava bé així.

Poques setmanes més tard es celebrava un campionat de fotografia submarina a les Medes. Ens hi vam apuntar. La meua dona Elisenda també va venir, d'acompanyant. I aquí ens tens als fotògrafs... Noms molts coneguts en aquella època: Llenas, Safont, Virgili, Minguell... I en Lopesino amb la seva Hanimex i un focus ple de paper de diari.

El dia del concurs, quan arribem a port, ens donen els rodets de diapo i ens expliquen les característiques del concurs. Crec que era de Fauna o Peixos... Tant se val. Demanem si l'Elisenda, la meua dona, pot venir a la barca i ens diuen que no hi ha problema, que hi ha espai de sobres. Llavors arriben els últims inscrits, no recordo els seus noms: una parella jove amb un formidable gos negre, un dòberman.

Ostres Pedrin! Quin tros de gos! La parella agafa el rodet, es posen el neoprè i pugen a la barca amb el gos. Qualsevol els hi diu res! Escolti senyor que el gos no pot venir... I el gos contesta amb un GRRRRRRRRR... Escolti senyora que el gos no... GRRRRRRRRRR... Total, que la parelleta feliç convens al comissari de la prova perquè el gos vingui al concurs de fotografia a les Medes. Senyor comissari que el gos és molt maco, que es portarà bé, que està acostumat a venir amb nosaltres, que no notareu que hi ha gos...

Arribem al lloc de la prova, ens preparem i donen la senyal per anar a l'aigua. Comencen a saltar els primers fotògrafs i el gos que veu que els seus amos es tiren a l'aigua comença a gemegar i a bordar. I ara, què li passa al gos? L'amo del gos, abans de submergir-se dona instruccions als que es queden a bord: si el gos us mossega no crideu, perquè es posarà nerviós i us arrencarà el braç d'una mossegada. Després de dir això desapareix sota les aigües.

La meua dona espantada, s'asseu en un banc de la barca i sospira; el capità del vaixell, terroritzat, s'enfila a sobre de la cabina i diu que no baixarà fins que torni l'amo del gos. Jo a coberta a punt de saltar, sense saber què fer i en Jaume Minguell, des de l'aigua donant-me presa. I el gos vinga a gemegar i bordar. Cassum dena!

La meua dona em diu que marxi, que ja s'espavilaran. I jo crec que és la immersió més angustiosa que he fet mai. Pensant en el que ens trobaríem en tornar a superfície. Se'm va fer llarga de collons. En acabar, hi va haver final feliç. La dona i el capità vius, i el gos remenant la cua en tornar a veure als seus amos.

De tornada a port, feliç per trobar-me la dona sencera i pensant en el resultat del campionat se m'acosta un fotògraf submari, dels de debò i em pregunta pel meu equip. Tot cofoi li mostro la Hanimex i el focus. El fotògraf submari, dels de debò, mira desdenyós la màquina, agafa fastiguejat el focus i després de comprovar amb què he falcet el flash de rebot em diu: tu a que has vingut, a fer fotos o a llegir el diari?

Jordi Lopesino
Desembre de 2018

EN XEVI BLANCO I LA IRENE MESTRE PREMIATS A LA NIT DE L'ESPORT

En aquesta edició, on es premiava els millors esportistes mataronins o d'entitats mataronines del 2017, el nostre soci en Xevi Blanco va quedar en tercera posició i la nostra sòcia Irene Mestre en cinquena

Guardonats masculins 2018

Guardonades fèmines 2018

En Xevi Blanco assolia com a principal fita el Campionat d'Europa per equips de pesca submarina a Croàcia i la Irene Mestre el campionat d'Espanya i Cata-lunya per tercer any consecutiu en la modalitat de fotosub en apnea.

Cal insistir en l'altíssim currículum dels esportistes que s'hi presentaren de la talla de l'Albert Ramos, la Marta Bach o en Carles Aleña, entre d'altres.

SOPAR DE GERMANOR I LLIURAMENT DE PREMIS ANUAL

Al mes de desembre vam celebrar el nostre tradicional sopar de germanor. Allà es van lliurar els premis i diplomes als nostres esportistes guanyadors de la temporada.

L'acte es va desenvolupar en un ambient festiu i distès amb la presència de l'alcalde el Sr. David Bote i la regidora d'Esport la Sra. Marisa Merchan així com el president de FECDAS en Salvador Punsola.

El conductor de la jornada va ser l'incombustible Jordi Lopesino que amb la seva hàbil i intel·ligent dialèctica va amenitzar la vetllada.

ENTREVISTA A ANI MONTES JEFE DE MISIONES DE OPEN ARMS

“El no asistir a cualquier persona náufraga en el mar, conlleva lo que se llama omisión de socorro”

Hoy tendremos la oportunidad de conocer de primera mano la actualidad más reciente de este ONG. Los últimos acontecimientos no dejan indiferentes a nadie y sitúan las relaciones entre la acción más humanitaria que lleva a termino Open Arms y la de gobierno del Estado Español en un momento difícil de entender.

¿Qué hace un barco atracado cuyo único propósito y objetivo es salvar vidas humanas en el Mediterráneo?

Literalmente perder el tiempo mientras personas se están jugando la vida, y muchas de ellas perdiéndola. Porque es un hecho que sigue habiendo gente en medio del mar.

Gran parte de la sociedad agradeció el gesto del nuevo gobierno Sánchez en relación a la crisis humanitaria desatada con la no aceptación por parte de autoridades de otros estados europeos consistente en

no dejar desembarcar en sus puertos a las personas rescatadas en la mar. ¿Qué ha quedado de todo aquello?

En su momento fue un gesto que tanto la organización, i sobretudo nosotros como personas, agradecemos ya que era necesario que un estado se posicionara firmemente a favor de los derechos humanos y en contra de las políticas de carácter xenófobo e inhumano que se estaban adoptando.

Ahora bien, hemos visto como desde ese primer gesto en Junio de 2018 con el permiso del

desembarco de los 600 del Aquarius en Valencia, y cuatro desembarcos que se nos ha permitido a nosotros (60 en Barcelona, 1 en Mallorca con dos cadáveres, 87 en Algeciras y 300 en Barcelona en Navidad), ha habido un cambio radical de dirección. Seguimos haciendo exactamente el mismo trabajo, de la misma forma y en las mismas circunstancias, pero ahora no se nos permite navegar en la misma zona porque está claro que tendríamos que hacer mas rescates.

Hemos sido usados como una arma política en beneficio de los intereses del momento, la gran diferencia es que hablamos de la vida o de la muerte de personas. Ninguna política debería estar por encima de la vida de las personas, o mejor dicho, de la vida de personas que no interesan.

¿Cuáles son las motivaciones de la Administración Española para no dejar zarpar vuestro barco en busca de personas en medio de la mar?

En primer lugar, es importante recalcar que no estamos bloqueados en puerto, sino que no se nos autoriza el despacho (permiso para navegar) en la zona en concreto donde es necesario que haya buques que observen, denuncien y rescaten.

Hablando propiamente de las motivaciones por las cuales se nos deniega ese despacho, es bastante curioso ya que en primer lugar hay una completa y detallada lista de todos los acuerdos y convenios internacionales (CON- VEMAR, SOLAS, SAR...) que Italia y Malta como puertos más cercanos están incumpliendo y cuyo quebrantamiento nos obliga a nosotros a recorrer demasiada distancia para poder llegar al puerto que nos autorice el desembarco (España en las últimas ocasiones) lo cual también es un quebrantamiento ya que incumplimos la normativa por la cual "las personas rescatadas deben ser evacuadas en el menor tiempo posible al puerto seguro más cercano". Diciéndolo de otra manera, se reconoce de forma oficial que Italia y Malta incumplen dichas normativas y como consecuencia, nos fuerza a nosotros a no poder seguir las al no permitirnos el desembarco en sus puertos con lo cual la decisión es no dejarnos zarpar a nosotros.

Por otra parte, otro argumento es que no contamos con las medidas de seguridad necesarias para garantizar la seguridad de las personas rescatadas durante un trayecto tan largo ni con el despacho (autorización en cuanto a dichas medidas) para tantas personas. Lo cual es bastante sin sentido desde el punto de vista que cualquier persona resca-

tada no forma parte de la tripulación y/o pasaje, sino que son personas náufragas que no están contempladas de ninguna manera dentro del pasaje permitido. Según esto, absolutamente ningún barco podría hacer rescate ya que las personas que se rescaten no forman parte dicha lista de tripulantes y/o pasajeros permitida antes de zarpar.

Y realmente, somos un buque que cuenta que con todos los permisos e inspecciones, bajo registro de “Buque de observación y auxilio”, preparado específicamente para hacer rescates con un propio equipo de rescate, equipo medicalizado a bordo (dos personas sanitarias profesionales, enfermería, material fungible, electromedicina...) y lo llevamos haciendo más de dos años.

En vez de pararnos a nosotros y dejar el área vacía de ojos que vean y cuenten lo que pasa ni manos que ayuden; se podría denunciar que tanto Italia como Malta, están incumpliendo esos acuerdos y convenios.

Corrígeme si me equivoco, en Derecho marítimo internacional cualquier navegante está obligado a socorrer a aquel o aquellos que precisen ayuda en la mar, bajo pena de homicidio. ¿Dónde radica el problema si uno cumple con la normativa internacional? El no asistir a cualquier persona náufraga en el mar, conlleva lo que se llama “omisión de socorro”. El derecho marítimo internacional es complicado y tiene bastantes zonas alegales; en primer lugar la obligatoriedad de asistencia se debe cumplir siempre que no suponga un peligro para la propia persona o buque que asiste. Dependiendo de bastantes factores, la pena variará según haya más o menos agravantes.

No debería radicar absolutamente ningún problema a nivel legal en asistir a cualquier persona en situación de distress (emergencia marítima). Pero la situación que vivimos es que se está haciendo la flagrante diferencia entre personas náufragas y migrantes, lo cual atenta directamente a los derechos humanos. Además, al entrar dentro del marco de los límites jurisdiccionales en cuanto a las zonas pertenecientes a sus respectivos países ribereños, aún se complica más. Según el derecho marítimo, cualquier embarcación debe ser atendida por la embarcación más cercana sea del tipo que sea y cuando lleguen los guardacostas responsables de esa zona, se harán

cargo pero lo que está sucediendo ahora mismo es que precisamente se dice de “no hacer”, de “esperar” o incluso de “alejarse de la zona” y es que en este caso concreto, se complica aun mas desde el punto de vista que los llamados “guardacostas libios” no tienen ni la preparación ni la infraestructura para hacer esos rescates, son mercenarios directamente enlazados con las verdaderas mafias (hay casos concretos de condenas), la intercepción de las personas que huyen de Libia y su devolución a tierra es otro quebrantamiento de la ley ya que no se puede “devolver en caliente” a personas solicitantes de asilo sin haber hecho un estudio personal de sus casos. Y además, Libia no es estado a nivel efectivo. Europa reconoce a un general que tiene bajo su control la zona de Trípoli (es decir, la que controla las zonas petrolíferas explotadas o con acuerdos con determinados países europeos) con lo cual los “guardacostas” solo corresponde a la zona de Trípoli y no a toda Libia.

Es muy grande y compleja toda la situación.

¿Cómo es el día a día a bordo de un barco de rescate? ¿Cuáles son los protocolos de actuación cuando se socorre a personas? Hay horarios y rutinas en cuanto a turnos para hacer que todas las personas del equipo puedan tener sus tiempos de trabajo y descanso pero todo esto desaparece cuando llega el aviso de rescate, a cualquier hora del día o la noche, en cualquier momento y de cualquier forma. Aprovechamos los tiempos de no rescate para hacer entrenos, simulacros... Es una constante incertidumbre que se intenta normalizar todo lo posible.

Los protocolos de actuación son muy concretos y pautados bajo la propia experiencia de estos más de tres años, aunque siempre hay que tener la capacidad de improvisación ya que siempre hay situaciones nuevas. Necesitaría hojas y hojas para responderte correctamente a esta pregunta pero para hacerlo en resumen, nuestras premisas son: Localizar, poner en seguridad y rescatar, siempre desde el prisma humano.

Lamentablemente debemos hablar de cifras. ¿Cuánta gente aproximadamente muere anualmente?

Es imposible responder a esta pregunta de una forma certera porque absolutamente nadie

puede saberlo, cuando se habla de cifras, corresponden a cadáveres encontrados, a denuncias de desaparición relativas a personas de la misma embarcación, a superviviente y a estimaciones pero es un número que no se sabe ni se sabrá jamás. Pero decir miles de personas, que no números, se queda corto.

Seguramente la sociedad civil debería movilizarse en mayor medida y ser más exigente con las Administraciones. ¿Creéis que se debería trabajar esta consciencia social?

Por supuesto, como base de todo habría que hacer un cambio a nivel educacional desde el colegio, ya que los valores humanos son algo natural que no se aprenden, sino que se desaprenden. Me explico mejor, cuando damos alguna charla a los mas peques, ninguno duda de nuestro trabajo y hacen las preguntas más inocentes y reales como: “¿Por qué?” Ahí es dónde te das cuenta de que las construcciones sociales dependiendo del lugar en el que nos criemos hace que modifiquemos nuestros pensamientos y actitudes hacia determinadas posiciones, o al menos, tener un espíritu crítico más amplio o no.

Pero por supuesto, que como esto es algo a largo plazo, la sociedad actual debería realmente tomar conciencia de ello, aunque para eso hay que despertar de este letargo en el que vivimos día a día con nuestra preocupaciones banales y sobretodo, cercanas. Es lógico que cada persona viva su realidad y se preocupe por ella y su entorno, pero creo que es importante ser conscientes de que formamos parte de un colectivo a nivel local, regional, estatal, global... me es indiferente, al final somos personas.

Cuesta entender ciertos mensajes xenófobos lanzados por formaciones políticas, al-

gunas de extrema derecha y otras de apariencia más moderada. ¿No debería estar en la agenda diaria de los partidos políticos la defensa y pedagogía del respeto a los derechos humanos y en concreto los más elementales como el de la vida?

Es algo que me parece tan obvio, que no soy capaz de asimilar que no suceda. Tenemos la memoria muy corta, quizá porque no lo hemos vivido directamente (aunque si nuestras familias directas: abuelos, abuelas, algunas madres y padres...) o porque quizá no somos conscientes de las implicaciones que pueden conllevar estas actitudes políticas, no se si por falta de educación, falta de hablar de ello, hablar de la manera equivocada... no lo se, pero realmente la sociedad está derivando hacia unos cauces de aspecto realmente oscuro y parte de la sociedad es culpable o cómplice por callar. Es responsabilidad de todos, porque al final, sufriremos las consecuencias. Más allá de ideologías políticas, no se deben olvidar derechos fundamentales como la vida.

¿Cuál es la mejor manera de colaborar con vuestra organización?

Para nosotros, lo más importante es que se difunda lo que está pasando, que no quede silenciado bajo una historia que ya fue cuando en realidad sigue pasando y seguirá; la resiliencia humana y el deseo de vivir son mucho más fuertes que cualquier muro de odio e ignorancia.

Ya sea organizando eventos donde podamos dar charlas, donde se muestren vídeos, dónde se de opción a hablar a quienes se les niega la voz.

Ya sea, ofreciéndose como voluntarias y voluntarios. O entrando en nuestra página web donde está toda la información, regalos solidarios, cuentas y todo lo necesario para dejar de no saber.

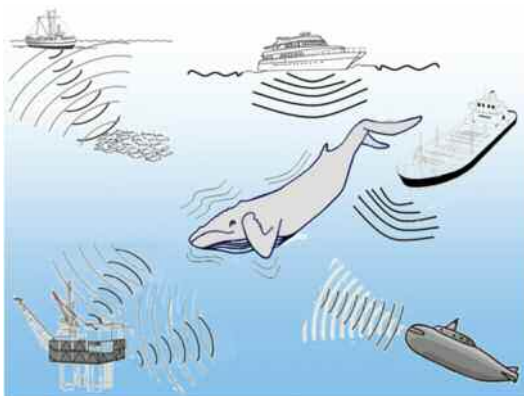
Pero sobretodo, contar lo que pasa, desmentir esos “bulos” que tanto se oyen hoy en día, contrarrestar informaciones falsas y ser responsable de que el conocimiento debe ser trasmitido para poder hacer frente a otra de tantas situaciones injustas.

Desde nuestra entidad abrazamos vuestra entrega y dedicación en pro de los derechos humanos más elementales. Muchos ánimos y mucha suerte.

CONTAMINACIÓ ACÚSTICA I MEDI AMBIENT

El Codi Penal regula sota el mateix títol els delictes contra la ordenació del territori (delictes urbanístics), contra el patrimoni històric, i contra el medi ambient. Dins els delictes contra el medi ambient hi ha: delictes contra els recursos naturals, la contaminació acústica, delictes contra la fauna i la flora, i delictes contra els animals domèstics.

El delicte de contaminació acústica es recull dins l'article 325 del Codi Penal, on es defineix el tipus bàsic del delicte contra el medi ambient i els recursos naturals: el qui, contravenint a les lleis o altres disposicions de caràcter general protectores del medi ambient, provoqui o realitzi directament o indirectament emissions, abocaments, radiacions, extraccions o excavacions, aterraments, sorolls, vibracions, injeccions o dipòsits, a l'atmosfera, el sòl, el subsòl o les aigües terrestres, subterrànies o marítimes, inclosa l'alta mar, amb incidència fins i tot en els espais transfronterers, així com les captacions d'aigües que puguin perjudicar greument l'equilibri dels sistemes naturals.

El soroll continuat provocat per una indústria, per un establiment obert al públic (un bar), i fins i tot el soroll punyent d'un piano (com molts recordareu), han provocat algunes de les sentències més sonades en matèria de contaminació acústica, i moltes d'elles a Catalunya.

Les penes associades a aquest delicte són prou importants: presó de dos a cinc anys, multa de vuit a vint-i-quatre mesos i inhabilitació especial per a la professió o ofici per un temps d'un a tres anys. Si a més, el risc de greu perjudici fos per a la salut de les persones, la pena de presó s'ha d'imposar en la meitat superior. I tot això és sens perjudici de la responsabilitat civil que es pugui derivar del delicte.

Al tractar-se d'una llei penal en blanc, és a dir, una llei que a la vegada ens remet a una altra llei (o lleis), haurem d'estar a les normes on es regula administrativament la contaminació acústica i el control de decibels. I no hem d'oblidar que els delictes contra el medi ambient en general, són delictes de risc, i no pas de resultat, és a dir, que el delicte es produeix al provocar una situació de greu risc, encara que no hi hagi resultat o afectació al medi.

Les penes abans assenyalades es poden veure incrementades si es dona algun dels següents supòsits:

- a) Que la indústria o l'activitat funcioni clandestinament, sense haver obtingut la preceptiva autorització o aprovació administrativa de les seves instal·lacions.

- b) Que s'hagin desobeït les ordres expresses de l'autoritat administrativa de correcció o suspensió de les activitats.
- c) Que s'hagi falsejat o ocultat informació sobre els seus aspectes ambientals.
- d) Que s'hagi obstaculitzat l'activitat inspectora de l'Administració.
- e) Que s'hagi produït un risc de deteriorament irreversible o catastròfic.

Amb la reforma a l'any 2010 del Codi Penal i la introducció de la responsabilitat penal de les persones jurídiques, es va incloure dins aquest àmbit els delictes mediambientals, i dins aquests, els delictes de contaminació acústica. En aquest cas les penes a aplicar són diferents que les que s'apliquen a les persones físiques, doncs òbviament a la persona jurídica no se la pot tancar a la presó:

- a) Multa d'un a tres anys, o del doble al quàdruple del perjudici causat quan la quantitat resultant fos més elevada (si el delicte comès per la persona física té prevista una pena de més de dos anys de privació de llibertat).
- b) Multa de sis mesos a dos anys, o del doble al triple del perjudici causat si la quantitat resultant fos més elevada, a la resta de casos.

Això ha comportat, sobretot després de la reforma del Codi Penal de l'any 2015, que la majoria d'empreses que per raó de la seva activitat puguin tenir més o menys risc d'afectació al medi ambient en la faceta de contaminació acústica, s'hagin dotat d'instruments de control intern focalitzats en complir la normativa mediambiental en matèria de soroll, i sobretot establir mecanismes de control precisament per evitar ser responsables directament d'un delicte contra el medi ambient per contaminació acústica (són els anomenats Corporate Compliances, o programes de compliment normatiu).

De fet, a partir del 2016, el Tribunal Suprem ha dictat diverses sentències de condemna a persones jurídiques, i entre aquestes una sentència que condemnava a una empresa per contaminació acústica que no havia aplicat cap mesura de control intern per evitar aquesta activitat.

Antoni Pérez De-Gregorio i Capella
Col. Núm. 2338 ICAG- Advocat a Rebled Advocats.

ENTREVISTA A CARLES CASTILLO

CÀMERA SUBMARÍ. <http://www.carlescastillo.com/>

“Mentre els meus amics jugaven pel carrer, em quedava a casa a mirar per la tele els programes del Cousteau”

En Carles Castillo és un càmera submarí que recull des de fa molts anys imatges del món submarí. Ell s'hi dedica tant a nivell professional com esportiu, participant de forma activa i constant en campionats d'imatge. Darrerament ha guanyat la Copa Catalana 2018 de vide-osub.

Quin personatge et captiva dins del món subaquàtic?

Didier Noirot.

Tens un desig no complert?

Fer de càmera submarí a una gran producció.

i un viatge pendent?

Gravar als Eastern Fields (PNG).

Com comences en el món de la imatge submarina?

Sóc un apassionat del món submarí. Des de ben petit i mentre els meus amics jugaven pel carrer, em quedava a casa a mirar per la tele els programes que feien del Cousteau. Allò va marcar la meua vida fins al punt de que recordo perfectament aquell sentiment de tenir pressa per créixer i poder fer immersió. Tenia ganes de ser més gran per poder fer immersió.

Començo de jove a fer pesca submarina però als 18 anys em passo a la fotosub quan em trec el primer curs de submarinista (FEDAS 1*). Uns anys després de practicar fotosub per hobby, començo amb el videosub i de seguida em surten els primers treballs remunerats.

Això fa que deixi la meua feina, em posi a estudiar un grau superior d'imatge i em dediqui a fer de càmera submarí i de natura, que és

el que segueixo fent actualment a través de la meua pròpia productora.

A què et dediques professionalment i quina ha estat la teua trajectòria?

Des del principi vaig començar a fer documentals. Als inicis fent de segon càmera per a TVE i anys després, per a diferents canals temàtics.

Vaig tenir molta sort a TVE perquè el càmera principal era (i encara és) un dels principals càmeres de la tele pública i sens dubte, el millor càmera submarí de tot TVE. A més, li encantava ensenyar i tenir algú darrera seu que vulgui aprendre. Ell em va ensenyar a gravar correctament sota l'aigua.

Principalment faig natura (alta muntanya), imatge submarina i també col·laboro amb centres d'investigació.

Compagines la vessant professional amb l'esportiva de competició, què et motiva més?

Mai m'ha agradat competir. No entenc als que s'enfaden quan perden o no han aconseguit aquella foto.

Jo només vaig als concursos per estar amb els amics i per estar sota l'aigua amb la càmera. Em relaxa i em dona felicitat.

M'és igual quedar el primer o l'últim; com si no entro a concurs i no em volen puntuar el vídeo.

Pels que desconeixem el món del video-sub. No és molt complicat captar bones seqüències sota l'aigua, i amb tots els estris que et calen?

Hi han alguns aspectes realment imprescindibles per poder gravar bones imatges:

1. Saber fer immersió correctament.
2. Dominar la càmera a la perfecció i poder treballar amb ella de forma ultra ràpida, sense haver de pensar on estan els botons, els animals no esperen.
3. Conèixer la tècnica del vídeo: com gravar, quines preses faran falta per editar, o què vull explicar, en definitiva es tracta de saber què vull gravar i com ho he de fer.

4. Conèixer el comportament de tots els animals que vull gravar: com reaccionaran i si és possible avançar-se als seus moviments, on i quan trobar-los, com acostar-s'hi per no espantar-los, quina sol ser la seva distància de seguretat, etc.

5. Practicar, practicar, practicar i practicar.

Després de gravar, com treballem el muntatge?

Primer es tracta de fer una còpia de seguretat de totes les imatges gravades i començar a escollir les més bones. Sabent el què es vol gravar i com ho vols explicar evites acumular moltes imatges innecessàries i que no serveixen per a res.

Després ja és feina d'edició: muntar el vídeo, sonoritzar, ajustar colors i exportar. En total, hores i hores de feina.

Per algú que comenci que li recomanaries?

Que parli amb algú experimentat abans de gastar un euro en equips (tots els equips tenen pros i contres i degut als preus elevats que tenen, cal saber què comprar). Que vagi sovint a practicar i que s'apunti als concursos, on aprendrà molt.

Jo personalment dedico la majoria d'immersions de plaer a fer proves: filtres, focus, enquadraments,...

El videosub és una disciplina poc practicada, què creus que pot fallar? Podria estar relacionat amb l'elevat cost del material?

El preu del videosub o de la fotosub és similar. Avui quasi totes les càmeres de foto fan bon vídeo.

El problema del vídeo és sens dubte la feina que hi ha darrera de la immersió. Mentre una foto la pots retocar de forma relativament ràpida, el vídeo també l'has de retocar, però a més has de fer l'edició i sonoritzar. Com he dit abans, són hores de feina i això és el que frena a la gent.

Quan es fan concursos és ideal que donin varies setmanes per editar a casa, sense pressa. Sortir de l'aigua i que et donin 4 o 5 hores per editar (com es feia antigament al VIDEOCAT) és un rotlló que desanima a tothom.

Tortuga

Ens consta des de l'SPAS que comences un nou projecte. Cap a on i què hi faràs?

Començar projectes nous és el dia a dia d'una productora. Ara vull centrar-me molt en el tema del medi ambient: la protecció d'animals, de plantes, d'ecosistemes,..., tant a terra com a sota aigua. I més ara que mai ja que estem trinxant el planeta.

Morena

Em sembla increïble que hi hagi gent jove que encara no recicli, que segueixi consumint sense intentar reduir el plàstic al màxim, que compri productes que no siguin de quilòmetre zero quan tenen alternatives.

Tens alguna anècdota com a bussejador-fotògraf?

A Filipines, gravant part d'un documental en un escull. Érem dos càmeres. El meu company duia gran angular i jo òptica macro + lent de diòptries. Em va passar un tauró balena per sobre meu, a un metre del meu cap. El meu company amb l'altre càmera ni tan sols el va veure.

L'ANA LAMA EN CATEGORIA RÈFLEX I L'ANGELO FRONTE EN CATEGORIA COMPACTA GUANYEN L'OPEN BLAUMAR DE FOTOSUB

El dissabte 17 de novembre es va fer a la seu del club SPAS de Mataró el passi i entrega de resultats de l'última prova de la lliga catalana de fotosub de la FEC-DAS, l'Open Blaumar de fotosub 2018.

Els assistents van poder gaudir de les imatges presentades al concurs pels participants a la prova i seguidament es va fer entrega dels resultats i els premis.

LA CLASSIFICACIÓ VA QUEDAR DE LA SEGÜENT MANERA:

Categoria rèflex

Ana Lama 193 punts.
Antonio Segura 188 punts.
Ernesto Mínguez 174 punts.
Sergio Raul González 172 punts.

Categoria compacta

Angelo Fronte 178 punts.
Roger Punsola 175 punts.
Salvador Miralles 170 punts.
Eduardo Pérez 158 punts.
Carles Lado 151 punts.
Oriol Domingo 149 punts.
Josep Coll 149 punts.
Francesc Garriga 144 punts.
Jonathan Giménez 141 punts.

Font: FEC-DAS

NOVA COL·LECCIÓ DE LLIBRES DE FOTOGRAFIA SUBMARINA

Els amants dels esports subaquàtics estem d'enhorabona perquè l'Editorial Marcombo, amb seu a Barcelona ha ençetat a l'any 2018 una col·lecció de llibres que versen sobre la fotografia submarina en totes les seves variants: càmera compacta, Reflex, gran angular... La col·lecció FOTOSUB ja compta amb tres títols al mercat i en té algun més de preparat per a una propera aparició.

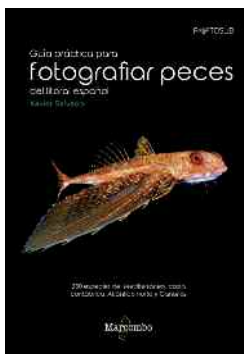
Va començar la col·lecció en Xavier Salvador, biòleg marí i campió de Catalunya i Espanya en la modalitat de Fotosub Apnea. El seu llibre: "Guia pràctica para fotografiar peces del litoral español" ens mostra, amb gran quantitat de detall i fotografies de l'autor, què podem trobar sota les aigües del nostre litoral.

En Marc Giménez, soci de l'SPAS, i campió de Catalunya, Espanya i Europa, especialista en fotografia gran angular ens acosta al món de les fotografies d'ambient en el seu llibre "La Fotografia submarina con gran angular". Un dels punts forts del llibre és com fer fotografia de gran angular sense flash, només amb la llum natural.

"Fotografía submarina con cámaras compactas", escrit per en Rafa Cosme, un altre campió amb molta projecció internacional, ens convida a entrar en el món de la fotografia submarina de la mà de les petites, però no per això menys efectives, màquines compactes. En Rafa és un gran divulgador i arrossega una gran experiència en cursos presencials sobre fotografia submarina.

I properament, al 2019, ja tenen més títols en cartera: "Fotografía submarina en Apnea" de la campeoníssima, i antiga sòcia de l'SPAS, Susi Navarro que ens parla de com és de fàcil fer fotografia en Apnea.

Fons directes de l'editorial confirmen que ens sorprendran molt aviat amb nous projectes. Sens dubte una col·lecció molt recomanable, tan per gent que vol començar a fer fotografia submarina, com per a llops de mar amb ganes de perfeccionar la seva tècnica. El director de col·lecció és en Jordi Lopesino, soci de l'SPAS.

Jordi Lopesino
Escriptor

CARTESIO

Diámetro 48 mm
Pantalla 38 mm
Peso 70 gr

Cristal mineral

Pulsadores Inox

Procesador alto rendimiento
y bajo consumo.

Perfil extraplano

Funda silicona crystal

Correa clásica

Batería Cr-2450
reemplazable por el usuario

Interface Mac & Win

